

LIJÁK

DAVID
ROLLINS

Autor mezinárodních bestsellerů

TALPRESS

David Rollins

LIJÁK

TALPRESS

Copyright © 2008 by David Rollins
Translation © 2015 by Jan Krejčí

First published by Pan Macmillan Australia, 2008.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-600-4

Voda kradená sladší jest a chléb pokoutní chutnější.

Příslaví 9.17.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Sargeovi, Trish, Mikeovi, Jennifer a Samovi za přečtení pracovních verzí.

Děkuji Woodymu za připomínky a usměrnění.

Děkuji podplukovníkovi Michaelovi „Pandovi“ Pandolfovi za pomoc při přepsání Úvodu, za přečtení a kontrolu chyb v rukopisu a hodiny trpělivého vysvětlování a vyučování (mé maličkosti).

Děkuji mužům a ženám z leteckých základen Eglin, Langley, Offutt, Kirtland a Vandenberg za to, že mě po nich provedli.

Děkuji Danovi Drurymu za úpravu mých webových stránek.

Děkuji svému právníkovi Erikovi Feigovi a mé literární agentce Kathleen Andersonové za to, že mi umožnili věnovat se denně této práci.

Děkuji Joe Marchovi, mému publicistovi, a jeho účetnímu Kyle Hensleymu, za všechny vynikající nápady.

Děkují impozantní postavě australského knižního vydavatelství, Cate Patersonové.

A děkuji tobě, Same, za neustálé oponování.

ÚVOD

26. února 1991

Jižní Irák, silnice 80

Amdžad, Rághib a Dalíl pozorovali v posledních paprscích odpoledního slunce uhánějící mercedes. Na střeše měl přivázanou ledničku, jejíž přívodní šňůra sebou mrskala v proudícím vzduchu jako vzteklá zmije.

„Miluju tyhle auta,“ pronesl Dalíl ze zadního sedadla, ve svých dvaceti letech nejstarší z vojáků. „Jsou rychlá a pohodlná. S takovým autem můžete ujet celou cestu z Kuvajtu do Bagdádu za jeden den a máte pocit, že jste vůbec neřídili.“

„Mohli jsme mít jedno z nich – byla jich tam spousta,“ poznamenal Amdžad a prudce trhl volantem, aby objel kámen na silnici, tak jak to právě udělal i vůz před nimi. Pak se vrátil k prohledávání rádiových vln a pátrání po rockové hudbě. „Kuvajt byl odstavná plocha pro mercedesy. Ale tenhle Range Rover byl lepší volba. Chtěli jsme něco prostorného, vzpomínáte?“

„Amdžad má pravdu,“ přidal se Rághib, který si zkoušel jedny z uloupených slunečních brýlí ze stojánku, který držel mezi nohama. „Jen se podívejte, co se nám do něho podařilo nacpat za poklady. Se všemi těmi šperky a voňavkami si naše matky a sestry budou myslet, že jsou v nebi. Můžeme si otevřít obchod – vydělat peníze, zbohatnout a ztloustnout jako Kuvajťani. Jo, tohle auto bylo dobrá volba. A jestli se doprava zpomalí a my budeme muset sjet ze silnice, poradí si s pouštním pískem jako americký tank.“

Amdžad se zachvěl při pouhé zmínce o americkém obrněnci. Z úkrytu v zákopu s otevřenými ústy a zkamenělý hrůzou zíral na to, jak Abrams M1A1 zničil dvacet osm iráckých bojových tanků T-72 během pár minut.

Kolem se ve světle jejich reflektorů mihla značka ukazující, že odbočka na Basru je vzdálená jeden kilometr.

„Myslím, že Saddám je pitomec, když se vysmívá Američanům,“ vyhrkl.

„To bych si nechal raději pro sebe, Amdžade,“ dělal si z něho legraci Rághib. „V Abú Ghrajbu je pořád spousta volného místa.“

„Není jediný, kdo to říká,“ poznamenal Dalíl. „Ale podívejte se na všechna ta auta za námi a před námi – až k obzoru v obou směrech. Všechna jsou plná kořisti. Armáda se vrací domů bohatá. Z toho musí mít Irák prospěch.“

Rághib cítil, že změna tématu je vhodná. „Našel jsem obrázky Madonny. Má neuvěřitelně špičatá prsa. Musíš se na ně podívat.“

„Ta ženská je děvka,“ podotkl Amdžad, který se snažil potlačit vzpomínky na bitvu. „Nestojí za irácké semeno. I když ty fotky bych teda rád viděl.“

„Aby ses s nimi v noci schoval a mohl je celé postříkat svým nehodným iráckým semenem?“ posmíval se mu Rághib. „To raději ne.“ Zmáčkl knoflík. Okno sjelo dolů a on si užíval závanu horkého pouštního vzduchu. Podíval se mezerou a všiml si, že hvězdy nejsou vidět, zakrýval je závoj táhnoucí se z hořících ropných vrtů. Držel tlačítko, dokud okno nesjelo do poloviny, pak se opřel v sedadle. Jeli rychle. Po takové krásné silnici se armádě jelo dobře, spěchala do kasáren v Basře. Útok na Kuvajt byl krátký – mrknutí oka ve srovnání s iránskou válkou jeho otce. Jenže Američané byli zcela jiný protivník. Bojovali zbraněmi, které odpalovali z opačného konce světa. Nebo všechna ta tajná, neviditelná letadla, která se nedala sestřelit. Nebo helikoptéry a další letadla, která měnila tanky v hořící pochodně. Dokonce i američtí vojáci vypadali víc jako roboti

než lidské bytosti. Možná měl Amdžad pravdu. Saddám neměl Američany popichovat.

Major Emmet Portman opatrně naklonil A-10 Thunderbolt II „Warthog“ pryč od levého křídla létající cisterny, zatímco „Břítva“, jeho dvojka, pomalu posunul své letadlo vpřed a napojil ho na otvor právě uvolněné čerpací hadice. Tahle CAS* – blízká letecká podpora – hovadina s leteckou pohotovostí se táhla už snad celé hodiny. Přesto Portman doufal, že je nepovolají. Počasí dole bylo pod psa: nárazový vítr, dešť a hustý kouř z hořících naftových vrtů.

Dneska v noci létali čistě jen kvůli tomu, že generál Glosson dal veliteli perutě jasně najevo, že počasí není žádnou výmluvou pro rušení letů. Buster Glosson se vyjádřil naprosto jasně, že pozemní síly musí být podporovány za jakoukoliv cenu, a podplukovník měl dost rozumu, aby jen zasalutoval a vyrazil.

VKV se s praskáním probudilo k životu: „*Slam dva-jedna, Moonbeam.*“

Sakra – Moonbeam. ABCCC, tedy letecké velení bojiště a kontrolní středisko, kroužící kolem Q8. S Břítvou je povolali. Následující rozkaz je informoval, že je čeká malé BAI** – zásah na bitevním poli, útok proti pozemním silám nepřítele, které sice nejsou v kontaktu se spřátelenými silami, ale nacházejí se v jejich blízkosti.

Břítva couvl dolů a odletěl od čerpací hadice, jelikož ukončil tankování, a přesunul se k Portmanovu levému křídlu, aby udělal místo dalšímu v řadě.

Po několika minutách se přiblížili k pobřeží a míjeli letovou hladinu FL 120, dvanáct tisíc stop, tedy tři tisíce šest set metrů.

Když major Portman usoudil, že dosáhli kontrolního bodu, tvrdě stlačil Warthog a začal sestup nízkými mraky. Zkontroloval letovou rychlost. Někde tam dole byla irácká armáda

* Pozn. překladatele: v orig. *Close Air Support*

** Pozn. překladatele: v orig. *Battlefield Air Interdiction*

a blížila se rychlostí 520 kilometrů v hodině, zatímco vzadu a pod ním byly pravděpodobně Apache, AC-130 bitevníky Spectre, další Warthog, Strike Eagles a Vipers. *Sakra* tam dole by opravdu mohla být docela tlačenička, pokud je cílová oblast tak lukrativní, jak se říkalo. Jiná letadla už bezpochyby situaci obhlédla a zaútočila na čelo a chvost kolony. Republikánské gardy, jestli to byly ony, čekal pekelný děs a jejich noční můra se měla ještě zhoršit, když budou chtít dostat ty svoje zatracené elitní zadky co nejrychleji pryč.

Major Portman si krátce pohrál s ovládnutím klimatizace, než to vzdal. Pot mu teklo po krku. Šéf pozemního personálu tvrdil, že závada je opravena, ale zřejmě nebyla – jeden z těch šotků, kteří přicházejí a mizejí bez viditelné příčiny. Emmet počkal, až se výškoměr protočí zpátky pod hladinu 5 000 stop, a udělal to co vždycky, když řídil tenhle tryskáč: otevřel ventilační průduchy a rozepnul si jednu stranu kyslíkové masky. Vzduch proudící průduchy byl překvapivě chladný a vlhký, i když byl cítit hořící naftou, na což by si rád zvykl.

Na 3 000 stopách letoun prorazil mraky. „Ježíši...“ vyhrkl Emmet nahlas, ohromený nečekanou podívanou tam dole. Na kulečnickovém stole kuvajtské pouště byla silnice přečpaná vozidly směřujícími na severovýchod. Stovky, možná tisíce vozidel s rozsvícenými reflektory propalujícími díry do noční tmy – jako šňůra hvězd. Připomnělo mu to hlavní třídu ve Vegas za sobotní noci.

Pokračoval v sestupu k zářící koloně pohybujících se světel, srovnal se na 2 500 stopách nad ní, vyrovnal letoun a vybral si infračervený displej rakety Maverick na osmém závěsu pod pravým křídlem. Infračervená kamera v nose rakety zvětšovala obraz silnice a dodávala ho v zářivé bílé na černém pozadí na obrazovku v horním pravém rohu panelu s přístroji. Obraz na obrazovce byl dost jasný, aby se dala rozlišit jednotlivá vozidla i na vzdálenost necelých 3 000 stop. A obraz mu také ukázal, že jsou dole i kamiony a valníky, které jsou zřejmě vojenské. Převažující většina vozidel však byla civilní.

Takže tohle byla irácká armáda směřující domů. Vzdana se okupace Kuvajtu. Vypadalo to, že ti Saddámovi skvělí hoši ukradli cokoliv, v čem se mohli odvézt domů. Bezpochyby vzali také všechno, co nebylo přibité, a tak se to mohlo s nimi vydat na cestu.

Emmet se podíval přes rameno a zachytil záři Břítvových obrazovek, takže letadlo bylo přízračně zelené. Zahájil obrat a pak prudce v náklonu zahrnul doprava a přelétl kolmo silnici, než opět zabočil v další ostré, devadesátistupňové zatáčce o 3 g, aby se dostal k úseku silnice, který jemu a jeho hlídce přidělili lidé z „Moonbeamu“.

Další uviděl mimozemsky zeleně svítící tvary, pohybující se nízko a rychle proti temnému nebi, a lámal si hlavu s tím, co to může být, dokud se za vteřinu neozvalo hromové burácení tryskáče a nepřehlušilo hlasitou muziku v jeho sluchátkách.

„Co to bylo?“ vykřikl Amdžad, vyhlížející předním sklem nahoru.

Čas začít pracovat. Major Portman si zapnul masku a bajonetový uzávěr pevně zatlačil na místo. Nechtěl, aby mu maska v zatáčkách skouzla z nosu. Znovu zkontroloval umístění zbraní na kartě, kterou měl na koleně: čtyři CBU-58 na TERS – trojitých odhozových závěsech – na pozicích tři a devět, AGM-65 Maverick na nosičích číslo dvě, čtyři, osm a deset. Na nosiči číslo jedna, vnějším pod levým křídlem, bylo podvěšené zařízení pro elektronická protiopatření*, tedy rušička. Na protilehlé straně nesl vnější závěs párek AIM-9 raket vzduch-vzduch proti ohrožení ze vzduchu. Pochyboval, že se irácké letectvo objeví, protože zatím to byli jediní lidé v Iráku, kteří měli dost rozumu, aby zůstali doma.

Přidělený cíl byl úsek silnice ucpaný vozidly, převážně drahými evropskými auty, ale tu a tam se mezi nimi našly i vojen-

* Pozn. překladatele: v originále ECM, Electronic Counter Measures

ské nákladáky a tahače. Kazetové pumy v této situaci nepřicházely v úvahu. S roznětkou aktivovanou na 1 800 stopách, by je mohl shodit, ale musel by proletět nad cílem beze změny výšky, čímž by dostal sebe a svůj doprovod do ohrožení pozemní palbou. Jakýkoliv jiný způsob doručení na cíl by jeho i Břitvu dostal do temných mraků z hořících naftových vrtů. Řekl si, že na to půjdou kanony a změni směr ve vzdálenosti půldruhého kilometru, aby se vyhnuli pozemní palbě.

Sděлил svůj záměr Břitvovi a provedl obrat s nízkým g o sto osmdesát stupňů na cílový prostor. Břitva provedl totéž o dvě vteřiny později a zatáhl škrticí klapku, aby se zařadil vedle křídla vedoucího letadla.

S vyrovnáním zatáčky značka na průhledném displeji ukázala Portmanovi to, co chtěl vidět – moře cílů. Přepnul rušičku ECM z pohotovostního do aktivního stavu a zvolil „Dělo“ na přepínači pro municí Dělo&Sklad. Odjistit – zapnuto. Světélko na panelu ukazovalo, že je zbraň připravená ke střelbě. Krátký pohled vlevo mu ukázal, že Břitva je tam, kde má být, tři sta metrů daleko, na stejné úrovni.

Uprostřed blikající značky se objevilo těžké nákladní auto mezi třemi dalšími. Zbývalo jen polechtat spoušť a zbraň, kolem které byl A-10 Warthog postavený, hrůzostrašný třicetimilimetrový kanon GAU-8 Avenger Gatling se sedmi hlavními, zkonstruovaný, aby zastavil průnik sovětských tanků do Západní Evropy, se dal do akce. Z nosu letounu zaburácela dvouvteřinová dávka a kokpit zaplnil důvěrně známý pach korditu.

Během okamžiku narazily do nákladního auta sto čtyři náboje z extrudovaného ochuzeného uranu legovaného hliníkem, plus třicet dvě tříštivo-trhavé zápalné střely a zcela ho zničily. Benzin a nafta ze zasažených vozidel, spolu s atomizovaným lidským tukem a dalšími kapalinami, vytvořily oranžovou květinu, která vykvetla vysoko nad pouští a převalovala se po nočním nebi. Střely z Břitvovy salvy zasáhly cíl o chvíli později a celou věc podtrhly.

Emmet otočil letoun k druhému útoku. Mezitím se kolona

vozidel, neschopná zastavit, hrnula do hořících, pokroucených trosek a přispívala k narůstajícímu masakru. Hořící vozidla jela dál a vytvářela další zácpy blokující všechny jízdní pruhy silnice v obou směrech.

Ohnivé koule byly proti černému nebi viditelné na kilometry daleko. Znamení zkázy, zvěstovatelé nadcházející hrůzy.

„Co se to děje?“ zeptal se Amdžad hlasem, ve kterém se mísil údiv s panikou, když je uviděl.

„Američani nás našli,“ konstatoval Rághib, hlas poznamenaný strachem.

„Ale my *ustupujeme* – proč pořád bojujou? Přece vyhráli, vyhráli!“

Brzdová světla na autě před nimi se náhle rozsvítila a kola se zablokovala. Amdžad šlápl na brzdu a strhl volant, aby se vyhnul srážce. Range Rover se při přetočení zakymácel. Amdžad zachytil divoký pohyb právě včas a podařilo se mu vozidlo, které dostalo smyk, zastavit. Všude kolem byl slyšet nárek týraných gum, jak kolona začala zděšeně zastavovat.

Dalíl se otočil, když uslyšel hluk. Bylo to audi, pohybující se rychle a do strany, zcela neovladatelné. Auto vyletělo se silnice do písčitého okraje pouště, kde balancovalo na dvou kolech, než se převrátilo a odkutálelo. Nakonec se zastavilo, pomačkané, kymácející se a kouřící, zpátky na kolech. Jeden reflektor stále fungoval, vnitřní strana rozbitého předního skla byla ušpištěná od krve.

Série výbuchů osvětlila nebe asi kilometr před a několik kilometrů za nimi. Dalíl vzhlédl, právě když nízko nad nimi přelétala dvě trysková letadla, proti nebi téměř neviditelná. A Dalíl si uvědomil, že pláče.

Do Portmanova zorného pole se dostala dlouhá řada armádních nákladáků, které zastavily na kraji silnice, neschopné pohnout se dopředu ani dozadu. Řada z nich byla stará nákladní auta přikrytá nepromokavými plachtami. Jednalo se o vozidla

pro přepravu vojska, ohleduplně osvětlená reflektory vozů uvízlých v dopravní zácpě kolem.

Když jeho prst vyslal další 30mm střely ochuzeného uranu na svou cestu, viděl na obrazovce v kokpitu obrazy mužů prchajících z nákladních aut. Během okamžiku byla auta na přepravu vojska, stejně jako samotné vojsko, rozemletá, roztrhaná na cucky a rozfoukána po jednotlivých atomech.

A pak teplo vyprodukované ohněm pohltilo vozidla i lidi prchající z kolony v obrovském, nenasytném požáru.

„*Jako ryby v sudu,*“ ozvalo se v Emmetových sluchátkách nesmyslné žvanění. Hlas nebyl vzteklý, rozhodně nezněl vítězně. Pouze konstatoval.

„*Břitvo, jen klid,*“ připomněl mu Portman, i když s ním souhlasil – jako střílet do sudu plného ryb. Washington si určitě nepřál, aby se tato armáda dostala domů bezpečně a v pořádku.

Jeho dvojka se ozvala znovu s varováním: „*Jedničko, stopovka! Vpravo, 3 hodiny!*“

Co si neškodně cinklo o titanovou vanu, která obklopovala Portmanovu kabinu v A-10. Pokud tu vůbec bylo nějaké sebeuspokojení, tak se teď z něho vytrhl. Hrozba ze země byla malá. Občas se ozvala střelba ze zbraní malé ráže, viditelná jako zelené proužky, vysílaná náhodně do vzduchu, ale zatím byl tento úkol procházkou růžovou zahradou. Jenže mrknutím oka se mohl změnit v zatraceně nebezpečný, pokud by někdo měl náklad raket země-vzduch.

Když teď oblast osvětlovaly ohně, major Portman se natáhl a vybral AGM-65 – Mavericky – a vydal se podél silnice najít větší cíle. Břítva se držel těsně za ním. O třicet vteřin později je našel: cisterny, tanky a kanony – kolona možná padesáti vozidel – uhýbající do písku ohraničujícího silnici, jak se pokoušely uniknout. Portman zmáčkl tlačítko na spodní části řídicí páky, což mu umožnilo nastavit mušku. Namířil na jeden starý sovětský tank T-72 naložený na dopravníku a povolil tlačítko. Zamíření bylo dobré, vyhledávací hlava rakety sledovala cíl. Portman klepl na spoušť. Obrazovka byla prázdná – raketa byla

vypuštěná. Znovu stiskl tlačítko a zaměřovací značku posunul o padesát metrů dál po silnici. Srovnal ji s dalším cílem a uvolnil tlačítko. *Pal!* Obrazovka znovu oslepla a raketa se vydala na svou cestu. Motory na pevné palivo Thiokol TX-481 způsobily, že rakety létaly těsně pod rychlostí zvuku. Mezitím optický naváděcí systém přizpůsoboval let pohybu cílů.

Portmanovi nezbylo na práci nic jiného než vyhledávání dalších cílů. Šestapadesátikilové bojové hlavice prudce narazily do kovu s takovou silou, že vzniklé teplo okolní písek roztavilo na sklo.

„Amdžade! Jedeme, jedeme!“ popoháněli řidiče Rághib s Dalílem. „Hned! *Hni sebou!*“

Amdžad se probral z transu, zařadil tam pákou rychlost a sešlápl plyn až na podlahu. Range Rover poskočil vpřed; projel kouřícími troskami, které odhazoval stranou. Ve světle reflektorů se objevili dva muži, bez paží, celí černí od kouře a zakrvácení. Klopýtali od vraku svého auta, mercedesu, kterému ze střechy visela zprohýbaná lednička. Mladý voják šlápl na brzdou, aby je nesrazil.

„*Jebnan kelp!* Čubčí synu!“ zanádal Rághib. „Amdžade. Nemůžeme pro ně nic udělat. Jed! Jed!“

Range Rover jel rychle k okraji pouště. Kolem se v šoku potáceli lidé. Prchající kamion najel do skupiny vojáků a odhazoval je do stran jako figuríny z výkladní skříně, aniž by zpomalil.

Majoru Emmetu Portmanovi došly rakety až na dvě vzduch-vzduch AIM 9 a Maverick, který teď používal jen občas, aby s jeho pomocí pozoroval cíle.

Zahájil pomalé stoupání, nabil dělo Avenger Castling a krátce ho odzkoušel poklepáním na spoušť. Trup letadla se otrásl jako vždy. Jo, pořád dobrý. Srovnal letadlo a podíval se dolů. Uviděl shluk vozidel, která se pořád pohybovala. Koledovala si o to, aby je odstranil.

Amdžad viděl, jak asi dvě stě metrů před nimi zarazila obrovská síla obrněný transportér do země, jako když bota zašlápnou brouka. Cokoliv vozidlo zasáhlo, krátce to zajiskřilo mezi kovovými pláty a podvozkem a motor se prostě rozletěl v plamenech, úplně stejně jako ty tanky, co je viděl z toho úzkého zákopu. Několik aut po obou stranách okamžitě zasáhla stejná jiskřící síla, než vybuchly v ohnivých kuželích. Další obrněný transportér to smotalo do koule o čtvrtině původní velikosti, než z jeho vnitřku vytryskl gejzír plamenů. Lidé začali hořet a pobíhali s napřaženýma rukama, dokud do sebe nenarazili nebo už nemohli dál a upadli do písku, kde s křikem hořeli dál.

Vzduch procházející skrz ventilaci A-10 byl cítit spálenou naftou, lidským masem a škvařící se francouzskou voňavkou. Portman se s podobným pachem ještě nesetkal. Obracel se mu žaludek, a tak automaticky přepnul kyslík na sto procent. Možná to kvůli tomu zatracenému parfému byla natolik osobní věc, že se mu udělalo špatně. Voňavku, jako byla tato, cítil už dřív, když ho krásné prodavačky nechávaly přivonět v levných obchodních domech.

Přepnul zpět na vzduch v kabině, ale masku si nechal. Cesta mizející za obzorem byla souvislou šňůrou ohňů. Jeho oči zkontrolovaly přístroje: teploty a tlaky, všechno v normálu. Zásobníky Avangeru těsně pod polovinou munice – 480 nábojů. Měl své rozkazy a dole byla spousta vybavení, dosud víceméně nepoškozeného.

Portman přetočil letadlo do letu střemhlav. Směřoval ke skupině několika nákladních aut, která se snažila uniknout. Držel spoušť zmáčknutou dvě vteřiny. Dávka ochuzeného uranu zvedla první nákladňák a způsobila, že se omotal kolem sebe jako šnek kroučící se kolem horké sirky. Druhé nákladní auto to rozřízlo v půli, jeho pneumatiky popraskaly a ocelové plechy začaly hořet. Třetí, čtvrtý a pátý nákladňák jako by střely nejdříve zatlačily pod pouštní písek, než je roztrhaly výbuchy.

Větracími otvory A-10 prolétlo horko a prach, dost na to, aby Emmeta zašimraly v krku a vyvolaly záchvat kašle. Prudce zabočil, aby našel čistší vzduch. *Zatracená klimatizace.*

Tehdy spatřil ujíždějící vozidlo, osvětlené září ohňů. Byl to Range Rover – nový model. Krásné auto. Nějak se mu podařilo sjet z cesty a teď mířilo přímo na sever, poskakovalo po písku vysokou rychlostí.

Portman zamířil přímo dolů a proletěl nad střechou auta. Pak obrat nahoru, aby dostal vozidlo s pohonem všech kol do vražedné zóny Avangeru. Letoun poslechl a Emmet srovnal Range Rover na transparentním displeji. Na půl vteřiny stiskl spoušť. Hučící vibrace mu roztráslly sedadlo, zatímco souvislý proud roztavených oranžových kulek opouštěl nos letadla a prořezával tmu.

Amdžad a Rághib uslyšeli motory letadla, ještě než předním sklem uviděli jeho zelenou záři, když je míjel nízko a rychle. Ale Amdžad si říkal, že když je Range Rover černý, v té tmě mají možná šanci.

„Kde je?“ ptal se Dalíl, prohlízející z okénka noční nebe. „Kde je?“

„Sklapni!“ křikl Amdžad, který se rval s volantem při průjezdu úsekem měkkého písku. Potřeboval každou špetku soustředění, aby bez světla projel pouští touto rychlostí.

Dalíl se podíval zpět na silnici a uviděl pás ohně, který se táhl, kam až dohlédl. Chystal se něco říct, když se do Range Roveru zavrvalo třicet střel z ochuzeného uranu a tříštivo-trhavých zápalných střel a na místě ho zastavilo. Enormní kinetická energie uvolněná dopadem způsobila, že se ochuzený uran a titanová slitina vznítily. Hořely o teplotě 6 000 stupňů Celsia – což je povrchová teplota Slunce – a způsobily vypaření částí vozidla v podobě vířícího mraku přehřátého uranového aerosolu.

Majora přivedl sestupný oblouk zpět nad hořící Range Rover, nyní přeměněný na kapku tekutého kovu v písku. Ten puch

se zase dostal do klimatizace – příšerný zápach sladkého parfému. A tentokrát se major pozvracel.

Před třemi dny

Bebek, Istanbul, Turecko

Plukovník Emmet Portman, letecký atašé Spojených států v Turecku, se se trochu uvolnil. Pokud ho chtěli zabít, měli teď už všechno připravené.

Portman zjistil pravdu a ti šmejdi měli oči všude. Překvapovalo ho, že je dosud naživu – ne že by si stěžoval. Tihle lidé byli nemilosrdní. Stačilo se podívat, co udělali v al-Kumajtu. Možná byla pojistka, kterou poslal na okružní cestu, nakonec zbytečná, ale stála za to, i když třeba jen pro klid duše.

Plukovník se opřel ve starožitném pozlaceném křesle. Nebo se o to alespoň pokusil. Měl toho hodně na přemýšlení, a tohle nebylo zrovna pohodlné místo k sezení. Zvrátil hlavu dozadu. Hrbolek ve vyřezávaném dřevě ho tlačil do týla. Ne, nebylo to pohodlné posezení. Uvažoval, že si půjde lehnout. Možná za chvíli.

Cítil, jak se mu uvolňují svaly, když se zhluboka nadechl a pak prudce vydechl. Papírová složka mu spadla z klína na koberec a volné papíry se rozletěly se jako rozlitá voda. Portman si povzdychl; byl příliš unavený na to, aby se je pokusil posbírat.

Hodiny na zdi odbily a on počítal. Tři čtvrtě na dvě – 01.45. Oči mu zabloudily ke starověkému římskému mramorovému reliéfu, panelům s vyřezanými propletenými listy a hrozny, použitému jako výplň pokojových dveří.

Plukovníku Portmanovi se práce leteckého atašé v Turecku líbila. Byl to pohodlný post. Výhodné místo, které připadne člověku, stoupajícímu pod nejvýhodnějším úhlem k útoku. Turecko bylo hlavním spojencem v celosvětové válce s terorismem. Sekulární muslimský stát, přátelský vůči Washingtonu i Izraeli, strategicky umístěný, s jižní hranicí přiléhající k Sýrii, Iráku a Íránu. Byl to post podávaný na stříbrném podnose. A Turci

taky investovali hodně do amerických technologií, TEI – obří konsorcium na špičkové technologické úrovni tam dole v Eskişehiru vyrábějící turbodmychadlové letecké motory – bylo prvním příkladem. Modernizační program F-16 Falcon, na němž se TEI podílelo, byl možná problematický, ale to nebylo nic ve srovnání s druhým podnikem v al-Kumajtu v jižním Iráku.

Portman se znovu zhluboka nadechl a zavřel oči. Čas myslet na něco příjemnějšího, jako třeba na dům v Bebeku. Patří k němu dokonce sluha. *V domě jako tento bychom třeba s Lauren mohli... Ne, nech toho...* Nicméně na život v místě, jako je toto, by si dokázal zvyknout. Plukovníci, dokonce ani plní plukovníci s orlem, si obvykle nemohou dovolit takové bydlení. To je spíš vhodné pro nějakého generála nebo admirála.

Oči mu zabloudily ke klenutému stropu, kde otomanští řemeslníci v sedmnáctém století vytvořili neuvěřitelně geometricky složitou, nádhernou mozaiku. Historické pojednání, které si o tomto bytě přečetl, říkalo, že si ho nechal postavit bohatý zámořský obchodník a skutečně, když se dost dlouho díval na vířící obrazce tvořené červenými, modrými a zelenými dlaždičkami, začaly mu připomínat zvlněné moře. Z předešlé zkušenosti věděl, že bude-li se na ty obrazce dívat dost dlouho, začne se mu zvedat žaludek jako při každé cestě lodí.

Byl čas jít do postele. Portman strávil dnes v noci tolik času přemýšlením o důsledcích toho průšvihů v al-Kumajtu, až měl pocit, že se mu snad mozek zavařil. Došel k následujícímu závěru: skandál, který visel nad Washingtonem a Jeruzalémem, byl dost velký, aby svrhl vlády obou zemí.

Zase zavřel oči. Zničí to i jeho vlastní kariéru, ale nebylo možné o tom mlčet – ne když už viděl ošklivou pravdu. Všechny ty nemocné a znetvořené děti... Hodně záviselo na zamini. Budou mu stát po boku, až to tajemství vyplave na povrch?

Otevřel oči a uviděl nad sebou usmívající se obličej. Jeho náhlé objevení ho polekalo. Měl ještě dost času, aby si uvědomil, že ten obličej zná, a zeptal se „Co tady děláte, B–“ než mu ústa a nos přikryl polštářek přitisknutý vši silou. Atašé se prudce na-

dechl a hlava se mu zatočila štiplavým chemickým zápachem – nemocničním pachem. Výpary mu naplnily mozek a bitva o vědomí začala.

Nad plukovníka se naklonil další muž, obličej měl před krví chráněný plastovou maskou. Držel zvednutý dlouhý tenký nástroj. Bylo to rydlo na dřevo. Portman sebou trhl, když mu nástroj vydloubl oko z jamky.

Emmet Portman sklouzl hlouběji do tunelu tupé bolesti řízené známým nemocničním pachem. Najednou se ocitl ve filipínské džungli, na jihu země, a díval se na muže bez nohou a paží. Místní lékaři se ho snažili zachránit. Byl to terorista, jenž se cvičil v nedalekém táboře, který překvapila a zničila průzkumná jednotka americké námořní pěchoty. Hlavu mu naplnil křik toho muže, ale ve skutečnosti to byl křik vycházející z jeho vlastního hrdla. Lapal po dechu a při tom vdechoval víc chemikálie, která mu poškozovala sliznici na patře a vysílala příval krve do úst a nosu. Dusil se, topil, neschopen pohybu. A pak se jeho druhé oko milosrdně otočilo v jamce jako kulička kutálející se do svahu a on ztratil vědomí.

První muž mu přidržel gázový polštářek na ústech ještě pár vteřin. Jen pro jistotu. Pak, spokojený, že oběť je uspaná, muž, kterého plukovník znal, odešel z místnosti.

Dva útočníci odtáhli tělo ataše z křesla a položili ho na podlahu. Šaty mu rozřezali chirurgickým skalpelem a odhalili tělo bělocha starého 47 let. Vrahové si prohlédli oběť. Byl tu náznak opálení v pase a od pülky stehen, svědčící o tom, že kolem bazénu nosil boxerky. Pas se začínal pomalu rozšiřovat, i když bylo zřejmé, že plukovník o sebe dbal. Porost hrudníku přecházel na pepř a sůl. Byla tu jizva po operaci slepého střeva, a to výrazná, ukazující, že ho operovali před mnoha lety, když se ještě nikdo nestaral o kosmetiku. Vlasová jizva vedle levého kolena ukazovala na operaci křížového vazů. Plukovník býval atlet, nebo možná lyžař – přinejmenším do této operace. Žádné další jizvy nebo identifikační znaménka se nenašly, kromě skutečnosti, že byl obřezaný.

Vrazi se dali do práce. Vedle těla položili velký, hnědozelený igelitový pytel na smetí. Útočník číslo jedna vyndal z tašky dvě papírové kombinézy na jedno použití a útočník číslo dvě narovnal oběti nohy a ruce. Jako další opustila tašku dřevěná palice, dláto větší než to už použité a akumulátorová pilka. Nástroje byly připravené, vrahové si natáhli kombinézy

Útočník číslo dvě přitiskl kolenem mužovu ruku, zvedl palici a dláto a položil nabroušené ostří z nástrojové oceli na první článek palce. Hrana byla tak ostrá, že prořízla kůži jen vlastní vahou. Klepl palicí a poslední článek palce se snadno oddělil od zbytku prstu. Vrahové si všimli, jak překvapivě málo krve vyteklo z pahýlu a že zbývající víčko oběti se stěží zachvělo.

Na práci měli vymezené dvě a půl hodiny. Hodiny na nočním stolku ukazovaly 2.47. Spousta času.

Nikoho neoklamali. Jmenovalo se to hotel Charisma, přestože místo žádné charisma nemělo. Seděl jsem ve vstupní hale a zabíjel čas s tužkou, kterou jsem se pokoušel dostat pod sádku na levé ruce a poškrábat se na zápěstí. Hotelový poslíček shromažďoval u předních dveří pár ohmataných brožur z levného baru s břišními tanečnicemi a mezitím si zapaloval jednu od druhé cigarety páchnoucí jako koňská příkrývka. Nevím, kdo z nás dvou byl víc vzrušený. Pozoroval jsem to divadlo během čekání na zvláštní agentku Mastersovou. Ta byla nahoře a dělala to, co dělala – nejspíš si z kůže smývala let. Nebyl spěch. I když byla důležitá, byla oběť mrtvá už tři dny a nebude netrpělivě bubnovat prsty, kde jsme.

Z ulice se dovnitř kolem poslíčka zatoulal nějaký chlap oblečený do pytlovitých kalhot, vestičky, která by byla malá i desetiletému klukovi, a červeného klobouku tvarem připomínajícího nádobu na led. Uviděl mě, jak tam sedím sám, a zkusil mi prodat sklenici čehosi z vyleštěné kovové urny, kterou měl uvázanou na zádech. Vnucoval se, já odporoval. Nakonec to vzdal a odešel otravovat pár turistů postávajících venku s nosy zaborenými do průvodce. Vrátil jsem se ke škrábání tužkou a nepřítomnému zírání z okna na přehlídku loudajících se kolemjdoucích. V tureckém Istanbulu začal nový den a věci se venku začínaly dávat do pohybu.

Při čekání jsem si procházel detaily o oběti. Jmenoval se plukovník Emmet Portman, vysoký byl sto osmdesát osm centimetrů, měl modré oči a byl příliš dokonalý, než aby byl skutečný. No, možná ne dokonalý. Podle jeho zdravotního záznamu, klesl počet jeho spermií na hrstku věrných. Vlastně ten chlap odešel do hrobu stříleje slepými. Překvapilo mě, že jsem zrovna tuto informaci našel v jeho složce. Uvažoval jsem, jaké zajímavé detaily obsahuje *moje* složka, ale pak jsem si připomněl, že si nemusím dělat starosti. Věděl jsem, co tam je. Několik bomb, které zajistí, že půjdu do důchodu jako nejstarší major u letectva, pokud se rozhodnu zůstat až do hořkého konce.

Kde jsem to byl? Aha, plukovník Portman, letecký atašé Spojených států v Turecku, který v těchto dnech připomínal spíš lidskou stavebnici před sestavením. Plukovník byl rozvedený a bezdětný, jeho bejvalka žila ve Van Nuys v LA. Jinak byl plukovník tak dobře pěstěný, jako kdyby právě opustil výrobní linku nebo možná obchod pro kutily. Skončil jako třetí v ročníku 1979 Letecké akademie, ukončil Školu zbraňových systémů stíhačů na letecké základně Nellis v roce 1981, následovala krátká stáž v Západním Berlíně během vrcholící studené války. Pomohl dát dohromady Reaganův nálet na Libyi v roce 1986, po tom přišla přestavba A-10 Thunderbolt, zrovna včas, aby tato letadla odrovnala irácké tanky v první válce v Zálivu. Pak následovalo převelení na Lakenheath v Anglii, kde velel 493. stíhací peruti zvané „Chmurní ženci“. Poté přišel post leteckého atašé v Turecku. Po cestě posbíral řadu medailí, včetně Stříbrné hvězdy, Čestné legie a Záslužného leteckého kříže. Chrabrost, úspěchy a letecké umění. Nebylo pochyb, že plukovník už měl zlatou hvězdu na čele. Generálské hvězdy na výložkách byly jen otázkou času. Jenže se nechal zavraždit a to docela brutálně, soudě podle fotek z místa činu.

„Pojďme,“ řekla zvláštní agentka Anna Mastersová, když procházela kolem. Měla na sobě vybledlé džíny a kožené sako, čepici Newyorského hasičského sboru a tmavé brýle Ray-Ban. Ty byly zbytečné, protože bylo pod mrakem, obloha měla

šedivou barvu a bude trvat ještě dlouho, než se slunce dostane nad domy. Nejpravděpodobněji se Mastersová chtěla vyhnout pohledu z očí do očí. Přímému pohledu se mnou, přinejmenším. Vstal jsem a následoval ji na úzkou, svažitou ulici.

Tak jo. Asi bych vás měl zsvětít.

Jmenuju se Vin Cooper, věk třicet čtyři. Pokud jste z mého jména odvodili, že jsem mužského pohlaví, blahopřeju. Možná byste se měli poohlédnout po jiné práci. Taky jsem běloch, v současnosti vážím kolem 97,5 kilo a měřím téměř 185 centimetrů. Mám hnědé vlasy a tmavozelené oči. Na obličejí nemám žádná zvláštní znamení, i když jak jsem se už zmínil, v současnosti nosím na levé ruce sádru, od lokte po prsty. Mám hodnost majora u AFOSI, což je zkratka pro jazykolam United States Air Force Office of Special Investigations (Úřad pro zvláštní vyšetřování Letectva Spojených států). Jsem „zvláštní agent“, což je atraktivní pojmenování policajta z vnitřních záležitostí. USAF zaměstnává 310 000 lidí, plus nebo minus, a některé potřebuje odstranit; obzvláště to platí pro vrahy, dezertéry, vyděrače a sexuální násilníky. Tyhle chlapy přerazujeme k pozemní armádě.

V dnešním letectvu máme všechny možné typy kriminálníků, kteří páchají všechny možné druhy zločinů, a proto stojí za to ráno vstát z postele, přežít den a pak to uzavřít. Alespoň pokud jste policajt.

Nicméně nějak jsem si cestou získal reputaci, že dokážu řešit nejtěžší zločiny. V této chvíli lidé tam ve Washingtonu doufali, že já – nebo spíš bych měl říct *my* – zjistíme, kdo zabil leteckého ataše. Víme, že se někdo vloupal do domu leteckého přidělence, rozřezal ho na kousky akumulátorovou pilou a poskládal ho na koberec v celé jeho nakrájené kráse. My doufali, že získáme ještě nějaké podrobnosti.

Každopádně, zpátky ke zvláštní agentce Anně Mastersové. Mohli byste říct, že už jsme se potkali. Vlastně, donedávna jsme já a Mastersová byli pár. Tedy do té doby, než mi řekla, že to táhne s právníkem z JAG. V řece protéklo necelých čtyřiaadvacet hodin od chvíle, kdy mi tuto novinu naservírovala osobně. Sdělila mi

to pár hodin před tím, než jsme spolu nastoupili do letadla směr Istanbul. S tímhle načasováním by mohla vystupovat v kabaretu.

„Něco jsi říkal?“ dotazovala se Mastersová a otočila na mě ty své neproniknutelné Ray-Bany.

„Ne,“ odpověděl jsem.

„Ach, přísahala bych, že jsi něco řekl.“

„Něco se ti zdálo,“ sdělil jsem jí.

„Chceš něco říct?“

„Ne.“

„Chceš mě zpracovat mlčením?“ zeptala se.

„Majore, nemluvím jen proto, abych si procvičoval čelisti. Až budu mít co říct, uslyšíš to na vlastní uši.“

„Hmmm.“

Kolem pomalu projel taxík, hledal rito. Vzali jsme si ho.

„Vy jste Američani?“ zeptal se řidič, když mu Mastersová dala adresu. Díval se do zpětného zrcátka a zapaloval si cigaretu.

To nebyl špatný odhad, vzhledem k tomu, že jsme mířili na Generální konzulát Spojených Států.

„Ano,“ potvrdila Mastersová.

„Mám rád Američany.“

Mastersová přikývla.

„Mám rád Američany. A Japonce.“

„A proč?“

„Protože jste bohatí.“

„Ne...“ Mastersová vrtěla hlavou. Předklonila se, aby zkontrolovala, že taxametr běží, protože měla obavu, že nás ten chlap chce obrat. Když s úlevou zjistila, že svítící číslice tikají, opřela se a koukala z okna.

Zadní sedadlo v taxíku bylo nepohodlné, ale zdaleka ne jako let sem, a to nejen proto, že nás posadili do turistické třídy. Problém vznikl tím, že letadlo bylo přečpané, a to nás donutilo sedět *spolu*. Rameno vedle ramene. Déle než dvanáct hodin.

„Myslíš, že tenhle chlap ví, kam jede?“ zeptala se náhle, když taxík zabočil do úzké, kostkami dlážděné ulice.

„Nemám ponětí. Proč se ho nezeptáš?“

Mastersová se znovu předklonila. „Promiňte, pane. Je to ještě daleko?“

„Ne. Jsme na místě,“ řekl a zastavil u chodníku.

Podíval jsem se z okna. Kde jsou bezpečnostní kamery a neprůstředné sklo? Nevypadala to tu na budovu Generálního konzulátu Spojených Států, pokud tu bokem neprodávali turistické suvenýry.

„Pojďte se podívat na turecké koberce,“ otočil se k nám řidič. „Jen ty nejlepší – dvojité uzlíky.“ Nějaký chlap vyklusal z obchodu s úsměvem, který mi připomněl mřížku před chladičem u chryslera, a otevřel dveře u Mastersové.

„Cože? Ne! Na to nemáme čas,“ odpověděla Mastersová vztekle. Ze svého sedadla se nehnula.

„Ale bratranec má krásné koberce. To musíte vidět,“ žadonil taxikář.

„Ne!“ vykřikla Mastersová a chytila se předního sedadla oběma rukama. „Chceme na americký generální konzulát a chceme, abyste nás tam dovezl *hned*. Máme si najít jiný taxík?“

„Ne, ne. To je v pořádku. Prosím..., hned jedeme. Možná přijdete pak.“

Řidič vyštěkl několik slov na chlapa, co držel dveře u Mastersové. Ten zmateně přikývl a pak je zavřel.

„Můžeme už jet, prosím?“ dožadovala se Mastersová. Pak se její vztek obrátil na mě. „Nenech se omezovat, můžeš se kdykoliv připojit, Vine.“

Pokrčil jsem rameny. Šlo jí to docela dobře.

Řidič zamumlal dozadu cosi, co znělo jako „americký konzulát“, doprovázené čímsi, co mohla být slova, ale také vykašlání ošklivého chrchle z krku. Stáhl dolů své okénko a odplivl si, což hádanku vyřešilo.

Mastersová přečetla adresu z potišteného listu papíru. „Kaplicalar... Mevkii Sokak číslo 2.“

Řidič najednou řval smíchy.

„Myslím, že jsi mu právě řekla, že jeho velbloud potřebuje ořezat kopyta,“ poznamenal jsem.

Mastersová našpulila rty a podala řidiči papír s adresou. Přečetl ji a přikývl způsobem, který naznačoval, že jí špatně rozuměl. List vrátil a znovu si odkašlal.

Já se dál koukal z okna. Nakonec se dostaneme tam, kam chceme. Zahlédl jsem v dálce budovy. Spousta kupolí a minaretů. Z nedalekého amplionu hřímal hlas, prorážel okny taxíku s kvíčením zpětné vazby: „*Allah-u Akbar, Allah-u Akbar, Allah-u Akbar, Allah-u Akbar, aš'hadu an lá iláha ilaláh, aš'hadu an lá iláha ilaláh...*“

Slyšel jsem tu obehnanou písničku v Afghánistánu tolikrát, abych věděl, co to zpívají: „Alláh je veliký“ mockrát opakované po sobě, pak následované „Dověřuji, že není boha kromě Alláha...“ a tak dále.

Pořád to na mě způsobilo tak, že se mi zježily chlupy na pažích. Věřící byli svoláváni k modlitbě, ranní modlitbě neboli *fajr*. Byla to první z pěti příležitostí během dne, kdy byli povoláni dosvědčit svou víru. Pro případ, že by zapomněli, kdo je šéf.

Projeli jsme kolem obchodu a já uvnitř viděl, jak si muži rozbalují modlitební koberečky. Byl pátek, svatý den. O kousek dál na ulici stálo několik mladých žen oblečených do džínů, držících na bocích, které stěží zakrývaly stydkou část, odhalovaly plochá břicha a piercingové ozdoby. Doprovázeli je dva chlápci přibližně stejného věku. Nevšiml jsem si, že by spěchali roztáhnout *své* koberečky. Všichni se věnovali svým mobilům – možná psali modlitby k Velkému Klukovi jako textovky. Slyšel jsem to klišé o Istanbulu tak často, že se mi nechtělo si ho připomínat, ale celé to „Východ se setkává se Západem“ bylo všude, kam jste se podívali. Na druhé straně ulice se šinul pár statných starších žen, jejich šátky zakrývaly vlasy tak, že ani jedna lokna neunikla, aby snad nedohnala nějakého muže k sexuálnímu šílenství.

Taxík vyjel po rampě na dálnici směřující na sever a zařadili jsme do proudu dopravy. Město Istanbul brzo nahradily skály, křoviska a sloupy elektrického vedení vysokého napětí. Kola taxíku nebyla vyvážená a dělala rachot, který působil, že sedadlo

vibrovalo jako lasvegaský speciál pro novomanžele. Řidič zesílil rádio. Pokud jsem to dokázal odhadnout, zpívala žena. Nějak se nemohla rozhodnout, do které noty se má trefit, a proto se trefovala do všech najednou. Podíval jsem se po Mastersové.

„Kam to jedeme?“ zeptal jsem se. „Do Bulharska?“

„Istinye.“

„Istinye! Istinye!“ přikyvoval řidič.

Opřel jsem se a počítal obytné domy. Po dvaceti minutách jsme opustili dálnici a projeli nízkými kopci, které pak ustoupily chráněné zátoce. Na dopravní značce stálo „Istinye“. To místo zřejmě fungovalo jako víkendová rekreační oblast u vody pro istanbulskou střední třídu.

Taxík dvakrát zabočil a zamířil do vnitrozemí. „Tam,“ řekl náhle řidič a ukazoval prstem na přední sklo. „Americký konzulát.“

Ukazoval na rozlehlou budovu z prefabrikovaných betonových panelů, postavenou vysoko na svahu jako hrad a obklopenou osmimetrovou betonovou zdí, která ohraničovala celý hřebek kopce. Vypadalo to, že konzulát byl postavený, aby odolal obléhání. Budova byla natřená broskvovou barvou – možná očekávali obléhání tapetářů z osmdesátých let.

Taxikář nás vysadil poblíž vstupních dveří, což byl bunkr z neprůstřelného skla a hlídáný bezpečnostními kamerami. Mastersová mi vzala pas, přidala ten svůj a strčila je za sklo. „Máme schůzku s velvyslancem Burnbaumem,“ sdělila jedné z žen.

Žena zkontrolovala pasy, přelétla biometriku a poradila se s obrazovkou počítače. Make-up měla nanesený dokonale na bezchybnou olivovou pleť. Byla to jediná pleť možná k prohlížení a tak si nejspíš řekla, že stojí za tu námahu. Oblečenou měla košili s krátkými rukávy, ale předloktí jí kryla elastická tkanina barvy kůže. Ruce skrývaly bílé rukavice, s černými čmouhami na koncích prstů. Její kolegyně byla podobně zahalená. Žena nám vrátila pasy s neurčitým úsměvem. „Běžte támhle,“ řekla a ukázala na detektor kovů a rentgen. Když jsme dokončili předběžnosti a procházeli přes otevřený prostor ke vstupním

dveřím, těžká ocelová brána se otevřela a nějaké auto vjelo na parkoviště. Vypadalo jako policejní vozidlo – spodek zablácený, celé trochu odřené. Tak vypadají policejní auta všude na světě, bez ohledu na danou zemi. Vystoupili dva muži. Šaty měli čerstvě vyžehlené parkovou lavičkou. Pokusil jsem se o odhad a přišpendlil jim jmenovku oddělení vražd – místní hoši. Dál jsem hádal a předpokládal jsem, že po nich jejich šéf požaduje, aby ten binec s mrtvým atašé co nejrychleji uklidili. Plukovník letectva Spojených států zavražděný ve vaší zemi, to je špatné pro národní reputaci.

Ti dva si nás prohlédli a zamračili se. Pak jsem si ale uvědomil, že mají oba spojená obočí a asi se zamračení narodili. Kráčeli, jako by měli v botách olověnou zátěž. Jestli jsem ty dva chlapy odhadl správně, dneska teprve začínali a už měli špatný den. Ke dveřím došli dřív než my.

Chytil jsem je, než se zavřely, a podržel je otevřené pro Mastersovou. „Jidášův mají přednost,“ podotkl jsem.

Mastersová odpověděla vystrčenou bradou.

Před námi bylo okno – další neprůstřelné sklo – za kterým seděla blondýna v blůze s velkými barevnými květy odpovídajícími ženě v přechodu. Policajti jí ukázali své průkazy a já zaslechl jméno velvyslance Burnbauma. Blondýna jim pod sklem podstrčila psací podložku a nechala je vyplnit formulář, než jim podala dvě návštěvnické visačky a nasměrovala je k výtahu dál v chodbě.

Když jsme k ní došli, vstřícně se usmála. „Co pro vás můžu udělat? Víza? Pasy?“ cvrlikala s americkým přízvukem.

Mastersová blýskla odznakem. „Vlastně si myslím, že bychom měli jít s nimi,“ ukázala hlavou směrem k předešlým návštěvníkům. „Zvláštní agenti Mastersová a Cooper. Máme schůzku s velvyslancem Burnbaumem.“

Přitiskl jsem svůj odznak ke sklu. Když jsem to udělal, zachytil jsem závan blondýnina parfému, který byl sladký a silný – musel být, mezi námi stála dvoucentimetrová skleněná tabule. Přiletěla včela a ve snaze dostat se ke zdroji té vůně narazila do skla.

„Božítku, velvyslanec *je* dnes zaneprázdněný,“ poznamenala. „Jméno, úřad – zbytek vyplním.“ Prostrčila podložku škvírou dole ve skle.

Mastersová vyplnila podrobnosti za oba.

„Tady to máte,“ řekla blondýna a podstrčila nám pod sklem dvě visačky. „Běžte za roh, dál chodbou, až se dostanete k výstupu. Musíte do čtvrtého patra. Někdo tam na vás bude čekat. Prostě sledujte ty muže.“

„A pokuste se je neztratit, zvláštní agente,“ dodal jsem.

„Nezačínej si se mnou, Vine,“ zavrčela Mastersová polohlasně a odstrčila se od přepážky.

Když se dveře výtahu otevřely ve čtvrtém patře, čekala nás starší žena s vlasy svázanými do šedého uzlu a brýlemi na řetízku kolem krku. Zavedla nás do velké, prosluněné místnosti a zavřela za námi dveře. Pokoj byl plný postávajících lidí zabraných do rozhovoru. Využil jsem příležitosti, abych vstřelil okolí.

Místnost vypadala jako moderní bílá krabice se zapuštěnými bodovými, nízkonapěťovými světly, která připomínala díry ve stropě. Přirozené světlo sem dopadalo dvěma velkými okny obrácenými na jihovýchod. V kontrastu s moderností byl nábytek z doby dávno minulé. Většinu podlahy zakrýval přepychový turecký koberec se vzorem připomínajícím listoví ve výrazné červené a modré barvě. V rohu pokoje stál velký starožitný stůl hojně vykládaný perletí, která vytvářela úchvatný a spleťový geometrický vzor. Kolem něho byla do půlkruhu rozestavená zlatě orámovaná křesla, čalouněná rudým same-tem. Na stěně za stolem visel obrovský obraz v silně zlaceném rámu. A že to byl nějaký obraz. Ukazoval bitvu, ve které bojovali vojáci v turbanech, třímající zakrvácené šavle a táhnoucí obrovský kanon. V pozadí se tyčily hradby něčeho, co vypadalo jako římské město, prolomené a změněné v hromadu kamen- ných kvádrů. V popředí obrazu, pod nohama vítězů, ležela nasekaná těla v krvavé omáčce. Něco mi to připomínalo.

Mé oči se setkaly s pohledem elegantního chlápka v pozdním

středním věku s pečlivě sestřiženými vlasy. Měl na sobě proužkovaný oblek. Poznal jsem ho podle fotografie ve složce – velvyslanec Burnbaum. Omluvil se tomu, s nímž mluvil, a přišel k nám. „Vy musíte být zvláštní agenti Cooper a Mastersová. Vynikající!“ uvítal nás. „Tak se do toho můžeme pustit.“

Podal jsem mu kopii svých rozkazů.

„Vynechme formality, zvláštní agente. Děkuji, že jste sem přiletěli tak rychle. Právě konzulát stěhujeme, takže já budu zaskakovat tady a pendlovat mezi Istanbulem a velvyslanectvím v Ankaře. Doufám, že to nebude komplikovat vaše vyšetřování.“

Přikývl jsem; byl jsem si jistý, že nebude, a potřásl jsem mu napřáženou rukou.

„Ráda vás poznávám, pane,“ rozplývala se Mastersová, jako by se chystala udělat pukrle.

Ward Baxter Burnbaum, velvyslanec Spojených států v Turecku, byl skoro legendou. Během studené války prý tajně vyvezl řadu vysoce postavených sovětských vojenských přeběhlíků z Východního Berlína. Při poslední misi mu vybuchlo krytí, střelili ho do nohy a celou cestu k ostatným drátům ho pronásledoval trabant plný Stasi – a zmínil jsem se, že s sebou ke svobodě vlekl podobně zraněného přeběhlíka? – Burnbaum zbavil jednoho nepřátelského vojáka jeho kalašnikova a prostřílel se na Západ. Údajně, když padal krvácející do náruče kolegy agenta CIA a chvilku předtím, než upadl do bezvědomí, oznámil, že má několik kordonů cigaret z východního bloku, které chce přihlásit k proclení. Jo, a taky jednoho generála KGB.

Burnbaum se přesunul na ministerstvo zahraničí a pár let o sobě nedával vědět. Když se věci trochu uklidnily a Východní Němci nám to oplatili několika přestřelkami na našem vlastním hřišti a skóre se víceméně vyrovnalo, vrátil se do služby. V těchto dnech ovšem směřoval do penze, vystoupení v Turecku bylo jeho poslední.

„Nejdřív mi dovolte, abych vám představil generála Zafera Mataradziju,“ pokračoval. „A toto je jeho pobočník, podplukovník Ozden Gokdemir.“ Burnbaumovy rty se se jmény tu-

reckých důstojníků vypořádaly jako SEAL, jenž se zavázanýma očima skládá M4 – to znamená jako expert. „Generále, plukovníku, toto jsou zvláštní agent Cooper a zvláštní agentka Mastersová z Vyšetřovacího úřadu Letectva Spojených států.“

Plukovník měl průměrnou výšku a byl bez nápadných znaků, avšak generál byl mrňavý. Myslel jsem si, že sedí, dokud neudělal krok k nám a nenapřáhl ruku. Jeho prsty byly velké a suché a drsné jako ručně motané doutníky. Váhavou, ale nacvičenou angličtinou řekl: „Je mi potěšením setkat se s vámi při této nešťastné příležitosti.“

„Ano, pane,“ Mastersová a já jsme odpověděli téměř jednohlasně.

Všechno podle předpisů. Letecký atašé, zvláště pokud slouží v zemi, která je jako Turecko naším strategickým partnerem, patří mezi důležité členy diplomatického sboru. Jeho vražda pak představuje vážný problém jak pro Turky, tak pro nás.

Burnbaum nás představil. „Toto je zvláštní agent Seb Goddard a zvláštní agent Arlow Mallet.“ S Mastersovou jsme oba kývli Goddardovi a Malletovi, kteří nám gesto oplatili. „Přiletěli od 3. skupiny vojenské policie z Kuvajtu.“

Zajímalo by mě, o co jim skutečně šlo. Tohle byl případ OSI, tedy Úřadu letectva pro zvláštní vyšetřování, a třebaže velitelství kriminálního vyšetřování armády CID bylo policejní organizací pracující pro stejný stát jako my, neznamenal to, že spolu budeme vycházet. Vlastně to zaručovalo pravý opak.

„Jestli budete potřebovat armádní zdroje CID, stačí říct,“ prohodil Mallet.

„Jsme tu, abychom pomohli,“ dodával Goddard.

„Jistě, to uděláme,“ zalhal jsem. Goddard patřil na plakát o zneužívání steroidů; krk měl tak tlustý, že jeho ušní lalůčky mohly klidně chytit genitální vyrážku. Mallet byl šlachovitý, s propadlými lícemi a černými očima, které mi připomínaly melounová zrníčka. Oběma empíkům bylo kolem pětadvaceti, což znamenalo, že budou nejspíš praporčící – muži činu, nikoliv myšlení. Šli jsme s Mastersovou dál.

„A toto jsou policisté, kteří zatím odvádějí vynikající práci na případu,“ pokračoval Burnbaum a věnoval svůj nejvřelejší úsměv detektivům, které jsme viděli předtím. Jo, Burnbaum byl dobrý. Ti dva policajti neměli ani ponětí, že je právě očernil profík. Zajímalo by mě, proč o nich měl velvyslanec tak mizerné mínění. „Toto je detektiv seržant Umit Karli,“ začal, „a detektiv seržant Baris Iyaz, oba z oddělení vražd turecké státní policie.“

S Mastersovou jsme je pozdravili a všichni jsme si potřásli rukama a vyměnili si vizitky. Měl jsem pocit, že se všichni vracíme do svých rohů, než začne boj. Není nad ducha mezinárodní spolupráce.

Burnbaum vzhlédl, rozptýlily ho dveře, které se rozletěly. „Ach, generále. Pojdte, prosím, dál.“

„Brytrot, pane velvyslanče,“ pozdravil dvouhvězdičkový generál americké armády. Uvažoval jsem o jeho jednotce a o tom, jaký by mohl mít zájem na tomto případu. Možná šlo prostě jen o to, že když tady *oni* mají generála, tak my musíme mít taky jednoho. Šel rovnou ke svému tureckému protějšku a potřásl si s ním rukou. Stejně jako turecký generál, i ten náš byl malý. Navíc měl úzká ramena, na temeni pleš a nosil brýle s tlustou, hranatou obrubou ze zelené umělé hmoty. Připomínal mi chlapa, který pracoval na pumpě Texaco v ulici, kde jsem vyrostl. Bylo to v dobách, kdy ještě muži čepující benzín a umývající přední skla nosili motýlky. Jestli ten chlap měl manželku, vsadil bych se, že se jmenovala Edna. A taky bych se vsadil, že tu pleš mu vydřela Edna svým palcem. „Takže vás poslal Washington?“ zeptal se a oči mu skákaly mezi Mastersovou a mnou jako kulička v hracím automatu lapená mezi odrazovými plochami.

„Ano, pane,“ řekla Mastersová. Oba nás představila jmény, hodnosti vynechala.

„Nosíte vůbec někdy uniformu?“ zeptal se a špulil přitom rty.

Nechali jsme to bez odpovědi. Generál by měl vědět, že máme důvod, proč většinou chodíme bez uniforem – a ten důvod byl, že v civilních šatech si důstojníci s vyšší hodností mysleli, že bychom mohli mít vyšší hodnost, a tak na nás nevyta-

hovali tu volovinu s vyšší šarží, když jsme je vyslyšali. A i když jsme na sobě měli uniformu, standardní letecké bojové maskáče, ze stejného důvodu jsme na ní neměli hodnotní označení. Generál se jen vytahoval, značkoval si území, a nám vracel to, že se musí probouzet vedle Edny.

Na hrudi měl přišpendlenou jmenovku: generálmajor Bufor Trurow. Nikdy jsem o něm neslyšel, ale odhadoval bych, že on o mně taky ne. Takže jsme na tom byli víceméně stejně.

„Nemusíš mě představovat všem, Warde,“ pronesl Trurow, celý netrpělivý. „Jestli jsme všichni, dejme se do toho.“

Než stačil Burnbaum odpovědět, otevřely se dveře a vešel mladý kapitán žonglující s balíkem papírů a aktovkou.

„Caine,“ vyštěkl generál Trurow. „Kde jste sakra byl? Vy možná máte spoustu času, ale pokud tomu tak je, já chci vědět proč.“

Kapitán Cain se nenechal znervóznit a vysvětlil: „Pane, policejní lékař právě dokončil pitvu a zpráva se zdržela.“

Trurow si odfrkl, posadil se na židli a založil si ruce. Dělal, co mohl, aby dal najevo, jak je otrávený kapitánovou neobvyklou drzostí, že si dovolil přijít do místnosti až po něm. Velvyslanec tak mohl pokračovat dalším kolem bezchybného představení.

Věděl jsem z instruktaže, kterou jsme dostali ve Washingtonu, že kapitán Rodney Cain byl povolán jako důstojník na místo činu v Portmanově případě. Kromě dohledu na místě činu a prosazování zájmů amerického vojenského letectva v případě vraždy jeho příslušníka, musel fungovat jako spojka s místními úřady. Zvláště, jak řekl, s místním policejním lékařem. Podle toho, jak se tvářili detektivové seržanti Karli a Iyaz, nepanovaly mezi nimi a kapitánem zrovna sympatie. Zřejmě proto, že Cain dělal svou práci. A částečně i tu jejich.

Rozhlédl jsem se po místnosti. Bylo tu dost lidí, spousta našich, spousta jejich, ale já se nemohl zbavit dojmu, že někdo důležitý chybí.

S jednou rukou v kapse a druhou na svém stole a nepatrným

pohybem hlavy nám Burnbaum naznačil, že bychom všichni měli věnovat pozornost tomu, co chce říct. Oslovil celou místnost, aniž by výrazněji zvedl hlas. „Nemusím nikomu připomínat citlivost tohoto vyšetřování. Lidská stránka věci je dost tragická sama o sobě. Podařilo se nám udržet tisk mimo – což pomáhá – a za což můžeme poděkovat generálu Mataradzijovi.“ Pokynul generálovi. „Dnes jsme se tu sešli, abych vám představil agenty, které sem poslal Washington, aby podpořili místní úsilí, seznámili se s případným vývojem v tomto případě a aby zvláštní agenti Cooper a Mastersová dostali příležitost položit jakoukoliv otázku, která je napadla od chvíle, kdy je včera informovali o případu ve Washingtonu. Tak... kde začneme?“

„Můžu nakopnout laptop, pane?“ zeptal se Cain.

„Poslužte si,“ kývl Burnbaum.

„Mám tady projektor. Máte tu někde zásuvku, ke které bych se mohl připojit, pane?“

Burnbaum ustoupil stranou a ukázal na podlahu za sebou. Kapitán Cain se protáhl kolem něj, zmizel z dohledu a šmátral po něčem na podlaze.

Projektor. Měl jsem pocit, že se nebudeme dívat na fotky z dovolené.

„Mohlo by se tohle představení konečně rozjet?“ dožadoval se Trurow poté, co se dvakrát podíval na hodinky.

Tak jo, generále, pochopil jsem – jste zaměstnaný muž. Vsa-
dím se, že odejde jako první, aby všichni v místnosti věděli, že jeho čas je nejcennější.

Posadil jsem se s nohama nataženýma před sebe, zkrřížil jsem je v kotnících a udělal si pohodlí. „Představení“, jak to Trurow nazval, zabere tolik času, kolik bude nutné. Jestli má Trurow nějaké lepší místo, kde by mohl být, tak by tam měl odejít. Pokud šlo o turecké policisty, viděl jsem, že je jim situace nepříjemná. Tohle bylo jejich město a vražda se stala na jejich půdě. Jiná situace by nastala, kdyby byl atašé zabit na půdě velvyslanectví nebo konzulátu – technicky na svrchovaném úze-

mí Spojených států, a tudíž mimo jejich jurisdikci. Jenže podle informací, které jsme dostali, byl atašé zavražděn v bytě v nábližší istanbulské čtvrti Bebeku, ať už je to kdekoliv.

„Samozřejmě, generále,“ Burnbaum reagoval na Trurowovu netrpělivost s naprostým klidem. „Možná by naši turečtí přátelé mohli být tak laskaví a zopakovat fakta případu.“

Detektiv seržant Umit Karli to vzal na sebe a udělal půl kroku vpřed. Než otevřel ústa, přešel po nás pohledem. Vrátil jsem mu kompliment. Karli měl sto sedmdesát osm centimetrů a postavu jako pytel se špinavým prádlem – úzký nahoře, široký a kulatý dole. Přisoudil jsem mu věk kolem pětáctřiceti, ale taky mohl být starší. Honosil se tmavohnědou přehazovačkou, která by u Donalda Trumpa vyvolala uznalé pokývnutí. Ofinu – která ve sprše měla takových třicet centimetrů – měl pečlivě naaranžovanou, aby mu zakryla řídký porost na temeni, a přilepenou. Jenže pravda si našla cestu ven a mezi prameny mu prosvítalo pár ošklivých černých skvrn. Prudce elegantní. Kalhoty měl uchycené v polovině hrudníku pevně utaženým páskem. A nerad zabíhám do detailů, ale ponášel vlevo – a nemohl jsem nemyslet na několik párů ponožek nacpaných tam dolů, aby mu vylepšily postavu. Stál s rukama v bok, což způsobilo, že se mu rozevřelo sako a odhalilo prázdné pouzdro na zbraň v podpaždí. Tu nechal u vstupní kontroly. „Než začnu, četli jste zprávu?“ otázku adresoval mně v angličtině s těžkým přízvukem.

Místo mě odpověděla Mastersová. „Viděli jsme zprávu, ale nevíme, jestli je to ta vaše.“

Karli mrkl na detektiva seržanta Iyaze. Ten mu pohled oplatil s lehkým pokrčením ramen. Iyazovi bylo kolem pětadvaceti a měl průměrnou výšku i postavu. Neměl předpisový vzhled, ale odpolední strniště na tvářích a hnědý flek na čele, kde se při pravidelných modlitbách otíral o koberec. Vlasy měl černé jako uhel, sčesané dozadu a lesklé jako krovky brouka.

Karli si do úst vložil mentolku a rozdrtil ji mezi stoličkami. „Našli jsme zesnulého na podlaze jeho pracovny.“

„Takže vy jste ho našli?“ Mastersová mě předběhla.

„Ne. Četník ho našel.“

„Četník?“ Mastersová se rozjela.

„Něco jako policejní důstojník, ale taky voják,“ vysvětloval Karli. Z jeho výrazu jsem viděl, že není schopen si ujasnit, co si má o Anně Mastersové myslet. To, jak se culil, mi prozradilo, že už sám sebe přesvědčil, že se chce vyspat s ním i s jeho ponožkami. Porota v jeho hlavě řešila otázku, zda je tato Američanka prostě hloupá, nebo jen důkladná. Byla krásná, takže příklon k *hloupá* byl v pořádku. A nebyla muslimka, tudíž volných mravů, že? Kdo jsem byl já, abych mu překážel na jeho objevitelské cestě?

„Kdo to oznámil četníkům?“ vyptávala se Mastersová.

„Sluha zesnulého,“ odpověděl Iyaz.

„On měl sluhu?“ byl jsem na řadě. „Uniklo mi něco v té zprávě?“

„Ne, zpráva, kterou jsme předložili, obsahovala to, co jsme věděli po pár hodinách,“ odpovídal Karli. „Tlačili na nás, abychom vaši ambasádě poskytli alespoň něco. Bylo nám řečeno, ať sepíšeme, co máme. Moc jsme toho neměli.“

To bylo celkem rozumné.

„Musíme vám říct, že vyřešení případu nejsme o nic blíž,“ dodal Iyaz.

Od objevení pozůstatků plukovníka Emmeta Portmana uběhlo zhruba dvaasedmdesát hodin. Pozdržené vyšetřování zřejmě vysvětlovalo antipatie v místnosti – přinejmenším na straně Američanů – vůči Iyazovi a Karlimu.

„Viděli jste fotografie oběti?“ zeptal se Karli.

„Ano,“ odpověděla Mastersová.

„Brutální vražda. Tolik krve. My jsme něco takového ještě neviděli.“

„Já ano,“ poznamenal jsem.

„Opravdu?“ zase Karli.

Obličej Mastersové kladl stejnou otázku.

„Jako malý kluk. To, jak ho poskládali z jednotlivých kousků, mi připomnělo modely letadel, co jsem stavěl.“

„Nejsem si jistý, jestli chápu souvislosti,“ poznamenal velvyslanec.

„A já si nejsem jistý, jestli se mi líbí váš smysl pro humor,“ dodal generál Trurow.

„Ve skutečnosti s vámi přizvaná soudní psychologka souhlasí, zvláštní agente,“ vstoupil do hovoru kapitán Cain.

„Souhlasí?“ nechtěl tomu věřit Trurow. Generál mě předběhl.

„Způsob, jakým byl ataše zavražděn, byl zřetelně symbolický,“ vysvětloval Cain. „Všimla si toho samého jako agent Cooper – podobnosti s modely letadel.“

Karli pokračoval, při řeči se díval do svých poznámek, zadržával o výslovnost některých slov, jiná vyslovoval špatně. „Jeho sluha kontaktoval četníky v úterý v osm ráno. Policejní důstojník se dostavil o patnáct minut později. S detektivem Iyazem jsme dorazili za čtyřicet pět minut. Stav pozůstatků ztěžoval určení doby smrti. Ze soudního říkají, že zemřel kolem třetí ráno. Nikdo na ulici neviděl ani neslyšel, že by se stala vražda. Nemáme žádné svědky. Ale našli jsme vražednou zbraň.“

„Výborně. Pokrok,“ řekl Trurow, tleskl a zkontroloval, jak daleko uběhla velká ručička kolem ciferníku na jeho zápěstí.

Turecký generál spokojeně přikývl, ale čemu, tím jsem si nebyl jistý. Nemohlo to být pokroku ve vyšetřování, protože ten byl zcela nepatrný.

„Vstup do domu je dvorem,“ pokračoval Karli. „Okno bylo rozbité. Nejdřív myslíme, že vrah šel z domu vedle, přes střechu. Pak ale lidi ze soudního vidí rozhrabanou zem kolem kanálu na dvoře. Otevřeme ho a sledujeme kanál do Bosporu. V kanálu najdeme sáček a... hm... no...“

„Sekáček,“ napověděl Iyaz.

„Ano, sekáček – mnoho různých velikostí sekáčků, malý nůž, jak říkáte skalpel, a na baterie...“ Karli povolal Iyaze na pomoc s dokončením této obtížné věty. Mladší policajt cosi zamumlal, po čemž Karli pokračoval. „Najdeme na baterie – myslíme, že tomu říkáte – *lupénková pilka*. Všude krev.“

„Kanál vysvětluje, proč nikdo neviděl nikoho přicházet nebo odcházet,“ dodal Iyaz.

Možná, ale taky to mohla být lhostejnost nebo strach z odplaty, pomyslel jsem si. „Četl jsem, že se tam našly známky loupeže.“

„Ano. Trezor ve zdi, za obrazem,“ odpověděl Iyaz. „Použili na něho trhavinu.“

„Výbušniny nadělají spoustu kraválu,“ poznamenal jsem. „Co použili, aby utlumili zvuk?“

Iyaz se poradil s notýskem. „Polštáře.“

„Hmmm...“ Polštáře jsou k tomu, aby se na nich leželo, ne na absorbování tlakové vlny šířící se rychlostí zvuku.

„Byl tam taky sejf v podlaze,“ pokračoval. „Tento byl otevřený, ale ne silou. Nenajdeme v trezorech nic – obsah obou je pryč.“

„Víme určitě, že v nich byl nějaký obsah k odstranění?“ zptala se Mastersová.

„To nevíme, ale na co jiného je trezor, ne?“ poznamenal Karli.

„Co otisky prstů?“ dotazovala se dál Mastersová.

„Najdeme otisky na sejfu v podlaze. Patří sluhovi a atašé.“

„Nějaké otisky na sejfu ve zdi?“ zajímal jsem se.

Karli zavrtěl hlavou. „Ne, ne otisky.“

„Trezor ve zdi byl otřený, zvláštní agente. Tím mám na mysli otřený tak, že byl úplně čistý,“ vysvětloval kapitán Cain.

„Jako otřený kvůli otiskům,“ ozval se Trurow, možná se najednou viděl v trenčkotu.

„Vlastně, trochu pečlivěji než to, pane. Bylo to tam vyčištěné celé – stěny, strop, podlaha a vnitřek dveří – s použitím papírových utěrek z kuchyně.“

„Pokud měl vrah rukavice, což bezpochyby měl,“ poznamenala Mastersová, „proč taková péče?“

Cain pokrčil rameny. „Možná byl jen extra důkladný.“

„Dveře sejfu ve zdi byly... byly...“ Karli zaváhal a znovu povolal partnera na pomoc.

„Výrazila je kumulativní nálož,“ doplnil detektiv seržant Iyaz. „Malá, ale silná.“

„Technici zjišťují, o jako výbušninu šlo?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Budete nás informovat o výsledcích?“

„Samozřejmě,“ slíbil Karli.

„Takže ten sluha je podezřelý,“ konstatoval jsem.

„Ano,“ potvrdil Iyaz.

„Vyslýchali jste ho?“

„Ne,“ vrtěl hlavou Karli.

„Proč ne?“

„Nemůžeme ho najít.“

„On zmizel?“ pokoušel jsem si to ujasnit.

„Ano. Myslíte si to,“ odpověděl Iyaz.

„Proč si to myslíte?“

„Nevrátil se domů,“ vysvětloval Karli. „Nechybí nic z jeho oblečení ani osobních předmětů.“ Přešel k Iyazovi.

Iyaz: „On prostě... zmizel.“

Tahle ozvěna mi začínala jít na nervy. Za chvíli se začnou překřikovat.

Generál Trurow si odkašlal. „Máme motiv – loupež – vražednou zbraň a podezřelého. Měli byste to mít uzavřené ve velmi krátké době.“

„Takže vy jste nenašli žádné otisky na trezoru ve zdi, ale našli jste otisky na trezoru v podlaze.“ Jen jsem se ujišťoval, že se nic neztratilo v překlada.

„To je správně,“ souhlasil Iyaz.

„Našli jste otisky atašé na sejfu v podlaze.“

„Ano.“

„A sluhovy otisky.“

„Ano.“

„Proč by si ale někdo dával práci s utíráním trezoru ve zdi a nedělal si starosti s trezorem v podlaze?“

Karli a Iyaz na mě zírali.

„Možná vrah ten sejf v podlaze neobjevil,“ uvažoval jsem. „Vy jen předpokládáte, že ho našel. Podle všeho, co víme, mohl sluha přijít ráno, najít svého pána mrtvého, uvidět, že je sejf ve

zdi vyprázdněný, dojít k tomu v podlaze a vybělít ho. Možná toho chlapa nemůžete najít, protože popíjí piña colady z kokosových ořechů na pláži v Acapulku.“

Dva policajti z vražd na mě dál zírali způsobem, který naznačoval, že jsem je naštvál už při pozdravu.

„To je hodně různých možná, zvláštní agente,“ podotkl generál Trurow.

Hodně? Já napočítal jen dvě. Unikalo mu to podstatné – totiž že předpoklady nemůžou nahradit fakta.

„Pane, při vši úctě,“ vložila se do toho Mastersová, „když jsou stopy neprůkazné, možná je to jediné, co vám zbývá.“

Koukl jsem po ní. Její podpora mě překvapila. Ale bude to chtít mnohem víc, aby to u mě měla zase dobré.

Trurow přijal poznámku Mastersové se zabručením, což jsem pochopil tak, že podle něj je až moc chytrá. „Tak jo, kam se pohneme odtud?“ zeptal se.

„Bylo by dobré začít na místě činu,“ navrhla Mastersová.

Souhlasil jsem. Ne že bychom čekali, že něco najdeme – po třech dnech, kdy tam technici ze soudního všechno poprašovali, měřili a stříkali luminal, aby zviditelnili krvavé cákance. Šance, že tam nakráčíme a najdeme nějaké stopy jen se tak povalující kolem, se blížily nule. Mohlo by nám to ale pomoci ujasnit si souvislosti.

„Možná bych tady do toho měl vstoupit.“ Kapitán Cain si odkašlal. „Pokud už policisté z oddělení vražd nemají co dodat?“

Bylo zcela zřejmé, že nemají. Karli a Iyaz zaklapli zápisníky, posadili se a předstírali nudu. Iyaz si dal ruce za hlavu a zív.

„V pitevním protokolu a v rozhovoru se soudní psychologkou se objevila řada věcí,“ začal Cain. „Jestli dovolíte, pane velvyslanče...“

„Samozřejmě, prosím, pokračujte,“ vyzval ho Burnbaum. „Postarám se o světlo.“

Se staženými záclonami místnost potemněla, takže obraz promítaný na zeď byl ostrý a jasný. Cain klikl na jednu položku a obraz noční můry naskočil. Tento jsem viděl už dřív, ale velikost

12 krát 20 centimetrů byla ve srovnání se 1,5 krát 2 metry nedostatečná. Obrázek ukazoval muže, nebo spíše to, co bývalo kdysi mužem. Celek bylo těžko vnímat najednou – musel jsem začít s jednotlivými částmi. Ruka byla rozpitvaná na kousky a rozložená na podlaze. Jednotlivé prsty byly rozřezané a klouby poskládané k sobě. Ruce byly oddělené od paží, paže od těla. Nohám, chodidlům a prstům na nohou se dostalo stejného zacházení. To znamená, že byly rozřezány na jednotlivé části. Trup byl stažený z kůže. Klíční kosti byly položeny vedle trupu, stejně jako paže a jednotlivá žebra, takže tělo vypadalo jako špatný nákres. Jedna paže a noha byly rovněž stažené a kůže z obou byla pečlivě naaranžovaná vedle nic, jako náhradní díly v katalogu. Hlava byla oddělená od krku. Všude byla krev.

„Při pitvě se objevilo pár zajímavých věcí,“ vykládal Cain, na kterého fotografie nepůsobila. „Za prvé, atašé byl naživu, když to dělali.“

Okno se v rámu tiše roztrásl. Uvažoval jsem, jestli to způsobil kolektivní vzdech. Krev – tak strašně moc jí bylo. To byla jedna věc, která mi došla, aniž by to někdo řekl. Srdce toho chudáka prostě pokračovalo v pumpování, dokud nedošla kapalina v tepnách.

„Další zajímavou věcí je, že zmizelo dvanáct kostí,“ pokračoval Cain.

3

Kapitán Cain se proklíkal dalšími fotkami zavražděného ataše, než se objevil obrázek, kde byla místa označená různými bílými kroužky. „V těle dospělého člověka je dvě stě šest kostí,“ vykládal. „Soudní lékař udělal u plukovníka Portmana inventuru. Kroužky a značky, které vidíte na těchto obrázcích, označují, odkud byly kosti odstraněny.“

„Ježíši...“, Trurow se fascinovaně předklonil.

„Vezmeme-li to od hlavy, chybí třetí krční obratel, pravá klíční kost, levá loketní kost, rukojeť kosti hrudní, jedno pevné žebro a jedno volné žebro, první, druhý a třetí článek prstů jeho pravé ruky – v podstatě celý prostředníček – pravá česčka, polo-měsíčitá kost a pravý vnitřní kotník.“

„Jak mohl být ataše naživu, když mu dělali něco takového?“ podivila se Mastersová.

„No, nedýchal celou dobu. Soudní patolog si není jistý, jak dlouho to utrpení vydržel,“ odpověděl Cain. „Přinejmenším byl v bezvědomí. Kdokoliv to udělal, nejdřív ho omámil chloroformem, a to velkou dávkou. Chloroform mu spálil sliznici na patře a zadní část hrdla. Příčinou smrti ve skutečnosti bylo utopení ve vlastní krvi.“

„Co z toho vyvozuje ta cvokařka, co jste to s ní konzultoval – způsob zabití, chybějící kosti?“ zeptal jsem se.

„Mám pro vás její poznámky a taky kopii pitevního proto-

kolu. Doktorka Aysun Merkitová – tak se mimochodem jmenuje soudní psychologka přizvaná ke konzultacím – si myslí, že to vypadá jako rituální vražda, která má velký význam pro vraha. Je tady spousta kontrolovaného vzteku.“

„Jinými slovy, cvokařka nemá žádné vodítko,“ shrnul jsem to.

Cain o tom chvíli přemýšlel, než odpověděl. „Dá se říct, že jste uhodil hřebíček na hlavičku, zvláštní agente, až na to, že podle ní je tohle pravděpodobně jenom první případ.“

„První?“ vyhrkl zděšeně Trurow.

„Vražda, pane. Někdo s takovým vztekem obvykle nezůstává u jedné.“

„Takže máme co dělat se sériovým vrahem?“ zeptal se generál.

„Je to dost pravděpodobné,“ potvrdil Cain.

„No výborně.“ Generál rozhodil rukama.

Měl jsem nutkání říct, že jedna epizoda ještě seriál nedělá, ale nechal jsem si to pro sebe. „Má doktorka Merkitová nějaký názor na to, proč byl atašé rozřezaný na kousky?“

„Ne, i když si myslí, že symbolika modelů letadel může být důležitá. Koneckonců to byl letecký atašé.“

„A ty chybějící kosti? Nějaká teorie o tom, proč byly odstraněny?“ dotazovala se Mastersová.

„Doktorka Merkitová věří, že byly sklizeny.“

„Sklizeny?“ ozval se Trurow.

„Pro pozdější použití, pane,“ vysvětlil Cain.

Podíval jsem se na Trurowa. Soustředěně se mračil přes brýle jako někdo, kdo chce rozeznat cosi ve velké dálce.

„Doktorka si je jistá, že se objeví,“ doplnil Cain.

„S další obětí?“

„Je to víc než pravděpodobné, zvláštní agentko Mastersová, ano. Jak jsem říkal, doktorka Merkitová se domnívá, že vrah s takovým vztekem obvykle nekončí s jednou obětí.“

„Nějaká teorie o tom, proč zrovna *tyhle* konkrétní kosti?“ zeptal jsem se.

Kapitán zavrtěl hlavou. „Ne, obávám se, že ne, i když to je

úhel, který bychom měli zkoumat.“ Rychle si udělal poznámku do bloku.

„A co *způsob*, jakým bylo tělo rozřezáno?“ tlačil jsem na něho dál.

„Nejsem si jistý, že chápu, co máte na mysli, zvláštní agente.“

„Myslí si patolog, že to udělal amatér, nebo profík?“

„Určitě amatér a ne třeba chirurg. A zabralo mu to nejmíň tři hodiny – i pokud použil lupénkovou pilku.“

Teď jsem si byl jistý dvěma věcmi. Za prvé, že tento kvíz už skončil, a za druhé, že jsem položil zdaleka nejlepší otázky. Když si byl jistý, že už není nic dalšího k vysvětlování, Cain vypnul laptop a rozdál kopie zpráv. S Mastersovou jsme si každý vzali po jedné, další si vzali turečtí platfusáci a dva týpci z armádní kriminální služby.

Kouzlo bylo zlomeno, generál Trurow povstal a oznámil nám: „Je to tragická a děsivá událost.“ Obrátil se k Mastersové. „Informujte mě o tom, jak pokračujete. Musíme tento případ rychle vyřešit.“ Následovalo potřásání rukama a pak nás opustil.

První ze dveří. Vyhrál jsem sázku. Vzal jsem dvacet babek z pravé kapsy a přesunul je do levé. „A už jsou mu vidět záda,“ zamumlal jsem potichu.

„Co to bylo?“ střelila po mně Mastersová.

„Říkal jsem, že je to sranda.“

Věnovala mi pohled, vyjadřující: bože dej, ať jsem tu s někým jiným. Vyhověl jsem jí a zašel za Cainem, který rozmotával elektrické kabely a balil se. „To tedy byla přehlídka, kapitáne.“

„Jo,“ souhlasil. „Ošklivá záležitost.“

„Měl ataše nějakého vojáka nebo mluvčího k ruce?“ zeptal jsem se. „Staral se někdo o jeho korespondenci, vedl mu deník?“

„Ne. Zřejmě to byl typ, co si dělal všechno sám. Posílal vlastní e-maily, zvedal si telefony, zavazoval si tkaničky.“

„Co jeho kancelář? Měl ji tady?“

„Ano, měl. A taky měl jednu na ambasádě v Ankaře, i když nejmíc času zřejmě trávil tady. Dával přednost Istanbulu – z toho, co jsem se dověděl, soudím, že měl rád svůj domov v Bebeku.“

Kancelář je dole na chodbě napravo. Jeho jméno je na dveřích. Je to zcela vaše. Zamkl jsem ji, aby tam nelezli zvědavci.“

V napřažené ruce držel klíč, který mi pustil do dlaně.

„Moc toho tam není,“ pokračoval, „pár upomínek a fotografií z dovolené.“

„Nějaké složky?“

„Pár, ale plukovník Portman byl zjevně zastáncem elektronické kanceláře.“

„Jeho e-maily?“ vyptával jsem se dál.

„Až se usadíte, pošlu vám složku.“

Vyměnili jsme si vizitky. „Takže, proč měl Portman sluhu, když si všechno dělal sám?“ uvažoval jsem nahlas.

Kapitán nasál nosem vzduch. „Nevím. To je mimo moje pole působnosti. Možná pro něj byly domácí práce už za hranicí.“

Pochopitelné – nechtělo se mu utírat prach. „U zločinu, jako je tento, mě překvapuje malé množství důkazů. Tedy vlastně žádné. Jsou jejich soudní technici na úrovni?“

„Myslíte, jestli něco nepřehlídli? Kdo ví. Používají podobné techniky jako my... chcete slyšet můj názor?“ dodal Cain. „Myslím, že vrah měl buď zatracené štěstí, nebo byl zatraceně dobrý.“

„Hm... pořád si nejsem jistý, co to tu vlastně máme,“ uvažoval jsem. „Jestli máme co do činění s vraždou doprovázenou loupeží, nebo loupeží maskovanou jako něco jiného. Co si myslíte o tom sluhovi?“

„Líbí se mi vaše úvaha o těch otiscích prstů. Jestli máte pravdu, utíká, protože je vyděšený, ne proto, že je vinný.“

Kapitán si sbalil své věci a chystal se k odchodu, když se k nám připojila Mastersová. Nechal jsem je spolu. Všiml jsem si, že hoši od CID už vyklouzli. Taky jsem si všiml, že se během schůzky na nic nezeptali. Bylo to snad proto, že jediná věc mezi jejich ušima byl bílý šum, nebo proto, že byli informováni předem?

Zamířil jsem ke Karlimu a Iyazovi, kteří civěli na dveře, připravení zmizet. „Vypadá to jako těžký případ,“ poznamenal jsem.

Starší z dvojice, Karli, mluvil za oba. „My na to přijdeme.“

„Jo, jistě,“ odpověděl jsem. Zajímavé, jak se dva pozitivně smýšlející lidé můžou navzájem vyrušit. „Zatím. Měl ten sluha plukovníka Portmana nějakou minulost?“

„Promiňte?“ Karli se prstem škrabal na tváři.

„Záznamy – dřívější zatčení.“

„Ne. Dříve neměl potíže od policie.“

„Máte o něm něco? Snad třeba fotografie?“

„Ano, máme fotografie – vzali jsme je v jeho domě. Vzali jsme taky záznamy o zaměstnání, daňové odpisy, bankovní výpisy –“

„Fotka by pomohla, a taky další podrobnosti, jako třeba jméno k tomu obličej.“

„My pošleme vám tyhle věci sem.“

„Chystali jste se mi říct, že máte záznamy z jeho mobilu?“ napověděl jsem jim.

„Ano.“

„Takže máte jeho číslo?“

„Ano.“

„Zkoušeli jste mu zavolat?“

„Na jeho telefon?“ zeptal se Karli.

„Jo.“

Karli s Iyazem se na sebe podívali s přihloupými výrazy na tvářích, jako bych jim právě řekl, že se v příštím životě vrátí jako plastičtí chirurgové. „Ne. To je dobrý nápad. Zkusíme to.“

Ani na okamžik jsem si nemyslel, že jim to ten sluha zvedne, ale v téhle hře člověk nikdy neví.

„Se zvláštní agentkou Mastersovou dneska dopoledne navštívíme místo činu,“ sdělil jsem jim.

„Místo činu je... no...“ Karli se otočil a něco rychlopalně řekl Iyazovi.

Partner mu poskytl odpověď. „Čisté.“

„Vy jste zavolali uklízeče?“ ubezpečoval jsem se.

„Ano.“

Počítal jsem. Čas byl přibližně správný, aby se místo vraždy

vrátilo do původního stavu. Počasí bylo sice chladné, ale stejně, nechat ho déle v tomhle stavu a místní hmyz bude bušit na dveře, jen aby se mohl vyválet v tom zápachu. Pomyslel jsem na všechnu tu krev rozstříkanou kolem – uklízeči budou potřebovat sakra dobrý odstraňovač skvrn. Napadlo mě to, protože jsem se zrovna podíval dolů a uviděl flek od kečupu na košili, který jsem si musel udělat v letadle cestou sem. „Co takhle později dopoledne – řekněme v jedenáct třicet?“

Karli přikývl. „My se tam s vámi setkáme.“

Jsem rád, když mě někdo drží za ruku, ale musí to být někdo rodu ženského, zaujatý a bez knírku. „To nemusíte. Jen nechte klíč pod rohožkou.“

„Četník vás pustí dovnitř,“ odpověděl Iyaz.

„Fajn.“ Rozhlédl jsem se po místnosti. Velvyslanec Burnbaum si potřásal rukama s tureckým generálem. Přešel jsem k nim.

Když jsem se blížil, slyšel jsem generála Mataradzija říkat: „Už musím jít.“ Pak mě zpozoroval a dodal: „Hrozná věc. Chyťte ty lidi, ano?“

„Ano, pane,“ ujistil jsem ho.

„Nashledanou a hodně štěstí.“ Věnoval mi přátelský úsměv a já sledoval, jak s pobočníkem míří k Mastersové, aby se také rozloučil.

„Generál je dobrý člověk a dobrý vůdce,“ poznamenal Burnbaum, který sledoval můj pohled.

„Pane, mohli bychom vám položit pár otázek v soukromí?“ odvážil jsem se ho požádat.

„Samozřejmě. Kapitán Cain a generál už odcházejí. Můžeme si promluvit tady.“

Podíval jsem se na ně. Oba spolu s plukovníkem Gokdemirem právě opouštěli místnost. Cain se po mě ohlédl a ukázal si ukazováčkem na hlavu, jakoby chtěl říct: „Uvidíme se později.“

Burnbaum došel ke dveřím a zavřel je. My s Mastersovou jsme si přitáhli židle ke starožitnému stolu. Posadil jsem se a znovu si prohlédl velký obraz na stěně. S jeho triumfujícími

vojáky, obrovským kanonem, hroučícími se kamennými zdmi a hromadou roztrhaných těl a údů pod botami vítězů.

„Víte, co je na tom obraze?“ zeptal se Burnbaum, když si všiml mého zájmu.

„Ne, pane.“

„Zvláštní agentko Mastersová?“

Chvíli si ho prohlížela. „Myslím, že ten muž v popředí, vedoucí svou armádu přes těla poražených, je první otomanský sultán Mehmed II., který dobyl město byzantských vládců poté, co zničil hradební zdi největším dělem, jaké kdy viděl svět.“

„Ach, vy studujete dějiny.“

„Vlastně studuju průvodce Lonely Planet, pane. Před třemi lety jsem strávila nějakou část dovolené v Turecku.“

Po očku jsem se na ni podíval a pomyslel si: dámo, vy jste plná překvapení. Ani mi nenaznačila, že už tady předtím byla.

„Líbí se vám Istanbul?“ zeptal se jí velvyslanec.

„Moc, pane. Potkala jsem tu svého snoubence.“

Mrkl jsem. Jak jsem pravil, plná překvapení. Tento den byl s každou minutou čím dál lepší.

„Je to velmi romantické město – magické,“ souhlasil Burnbaum.

Jo, a já si byl jistý, že ať byl atašé kdekoliv, určitě si taky myslel, jak romantické a magické město je Istanbul. Byl čas vrátit se k práci, která na nás čeká, než Mastersová přejde ke svým plánům na svatbu. „Pane velvyslanče,“ začal jsem, „nevíte, jestli atašé obdržel nějaké vyhrůžky smrti?“

Burnbaum zakroutil hlavou. „Ne, nic o čem bych věděl.“

„Řekl by vám to, kdyby nějaké dostal?“

„Pochybuji. On byl ten typ, co by vyhrůžky nebral vážně.“

„Na čem pracoval?“ zeptal jsem se.

„Co máte na mysli?“

„Pane velvyslanče, oba víme, že letecký atašé ve strategicky nesmírně důležité zemi, jako je Turecko, je pečlivě vybraná osoba s určitou kvalifikací. Po čem šel a co není uvedeno v záznamech? Podílel se na něčem tajném?“

Burnbaum se poškrábal na růžové bradě, na hřbetě ruky měl jaterní skvrny. „Pokud vím, tak ne, zvláštní agente. Primárně ho zaměstnávala modernizace třiceti F-16 Falconů pro turecké vojenské letectvo. Emmet taky pomáhal místním firmám bojovat s nejhoršími projevy úředního šimla, aby modernizace proběhla s co nejmenším povykem.“

„Nic jiného?“ zeptal jsem se, když se zdálo, že už nic dalšího nepřijde.

„No, projevil určitý zájem o případ mladé turecké ženy údajně znásilněné velitelem pozemní obsluhy dole na letecké základně Incirlik. S lítostí musím říct, že to je jasný případ proti našemu člověku – včetně důkazů DNA. Jediný problém je, že ta žena má bratry a pomsta je v této zemi rekreační zábava.“

Můj obličej mu zřejmě prozradil, že poslednímu drobků této informace možná přičítám určitou důležitost, protože dodal: „Emmet si jen vytáhl tu složku, aby si ji prošel. Můžu se mýlit, ale pochybuji, že stihl začít s výslechy, než ho zabili.“

„Takže o to jde?“ Mastersová se konečně vrátila do práce.

Připadalo mi to jako slepá ulička, ale přesto jsem se zeptal: „Můžeme se podívat do složky k tomu případu znásilnění?“

„Samozřejmě. Připravím vám ji do hodiny. A taky budete potřebovat nějakou základnu pro práci, pokud budete v Istanbulu, takže jsem zařídil, aby vám nechali tuto kancelář.“

„Děkujeme vám, pane.“

Sultán na obraze za velvyslancem, kráčející po všech těch rozsekaných tělech, mě rozptyloval. Scéna mi připomínala fotografie kapitána Caina. Rozhodně jsem doufal, že místnost nebyla vyzdobena kvůli nám.

Z kanceláře leteckého atašé byl podobný výhled jako z té, kterou jsme opustili. Obě byly na stejné chodbě. Byla prostorná. Nacházel se tam moderní stůl – nic exkluzivního – chladič vody, gauč pro dva a skříňka na spisy se šesti zásuvkami. Na stole stála tenká LCD obrazovka počítače a klávesnice, laserová tiskárna, opotřebovaná helma stíhače staršího typu, otočný adresář Rolodex, blok samolepicích papírků na poznámky a pár tužek. Protočil jsem Rolodex. Pak jsem zatukal na klávesnici pro případ, že by byl počítač pouze v pohotovostním režimu. Obrazovka zůstala černá.

Zdi byly holé, kromě vývěsní desky s několika přišpendlenými fotografiemi oběti vraždy. Na jedné byl plukovník s uvolněnou kyslíkovou maskou, když pojížděl ke startu nebo po přistání – nepoznal jsem to – a na další fotce si potřásal rukou s dalším důstojníkem, který stejně jako on byl oblečený v letecké kombinéze. Za dvěma muži stály seřazené F-15 Eagles. Byla to šťastná chvílka a oba muži se usmívali.

Zkontroloval jsem zásuvky u stolu. Hledal jsem deník. Ne našel jsem ho. Všechny byly prázdné kromě jedné, která obsahovala různé kancelářské potřeby – tužky, gummy, svorky atd.

„Neříkal kapitán Cain, že Portman trávil víc času tady než na ambasádě v Ankaře?“ zeptala se Mastersová, stojící vedle otevřených zásuvek skříňky na spisy.

Viděl jsem, že jsou až na dvě prázdné. „Jo,“ souhlasil jsem. „Říkal.“ Rychle jsem přelétl složky. „Nevypadá to tu tak.“ Vzbuzovalo to dojem dočasného působiště. Kancelář, do které se Portman právě nastěhoval nebo se z ní vystěhoval. Možná byl letecký atašé typ elektronického člověka, jak říkal Cain. „Pojďme,“ navrhl jsem. „Tady nic není.“

Od té doby, co jsme s Mastersovou přijeli na generální konzulát, se zvedl ostrý vítr. Sešli jsme dolů k vodě a odtud si vzali taxi. Po dvaceti minutách přemýšlení jsme byli zpět poblíž našeho hotelu.

Když jsem vystupoval z taxíku, pozoroval jsem skupinu starřen v černém stoupajících strmou ulicí k nám. Předkláněly se proti poryvům větru a přitahovaly si cípy šátků přes obličej. Za nimi přicházelo několik mladých žen, které na sobě měly minusukni. Ty hrály s počasím v kostky a prohrály. Nebe bylo světle modré, s načechranými, nadýchanými prachovými obláčky, městské panorama bylo čisté a ostře s nebem kontrastovalo. Ve vzdušných vírech tancovaly a točily se spolu s posledními listy ze stromů stránky novin a roztrhané papírové pytlíky. Ve svém saku a tričku jsem se roztřásl. Muselo být méně než 10 stupňů. Potřeboval jsem několik dalších vrstev. Prostřední prsty mé levé ruky uvězněné v sádře, moje soukromá předpověď počasí, tupě bolely z chladu. Zahýbal jsem s nimi, jen abych se ujistil, že ještě fungují, a pak jsem je zvedl k ústům a dýchl na ně trochu tepla. Život k nim nebyl laskavý. Během uplynulých dvanácti měsíců jsem je měl zlomené dvakrát. Poprvé kulkou malé ráže, vystřelenou zblízka z pistole, podruhé, když jsem na ně upadl během mise v Pákistánu – z výšky přes 6 000 metrů. Ale to je jiný příběh.

„Dáš si kafe?“ zeptal jsem se Mastersové. „Já platím.“

„Přišel jsi k nějakým penězům?“

„Jo, vyhrál jsem sázku.“ Vrazil jsem si ruce do kapes.

„Zahlídla jsem něco támhle dole,“ naznačila hlavou směr – úzká cesta naproti našemu hotelu prudce se svažující dolů z kopce. Cestu lemovala po obou stranách směsice růžových, krémo-

vých a hnědých domů, jako štosy krabic s botami chystajících se spadnout na sebe.

„No, holt, štěstí je lepší než zkušenosti,“ odpověděl jsem a naznačil jí, ať jde první.

Mastersová sestoupila z chodníku a zamířila k domu, před kterým stálo několik prázdných stolů, jejichž bílé ubrusy pleskaly ve větru. Váhal jsem, než jsem přešel ulici, a počkal jsem na staříka s pleť barvy uzené ryby, který se plahočil strmou uličkou směrem ke mně. Byl ohnutý pod těžkým nákladem, upevněným na dřevěné krosně na zádech. Za ním se objevilo BMW, velké a nové, a začalo troubit. Stařík ho ignoroval – nezměnil směr nebo krok. Kdybych byl citlivý typ a náchylný k metaforám, napadlo by mě, že toto město je ve válce mezi novým a starým, která potrvá ještě velmi dlouho. Jenže já nejsem citlivý typ, a tak jsem místo toho říhl z hladu.

„Hej, pane Zkušenosti, jdete?“ volala netrpělivá Mastersová z druhé strany ulice.

V kavárně bylo teplo a zaplňovala ji vůně připáleného cukru a kávy. Výzdoba pocházela ze začátku devadesátých let, barevná paleta obsahovala směs oranžové, tmavého dřeva a chromu. Jen pár stolů bylo obsazených. Usadili jsme se u stolu vedle dvou skandinávských batůžkářů: blond vlasy, trička s dlouhým rukávem, krátké kalhoty a pohorky. Mohli to být sourozenci, i když děvče bylo dvakrát tak velké jako její společník. Nosila copy. Dokázal jsem si ji představit v přilbici s rohy.

Přišel číšník, převzal objednávku a odešel. Všiml jsem si, že ten skandinávský chlápek zírá na Mastersovou, hodnotil ji, když si sundala čepici newyorského požárního sboru a protřepávala si vlasy. Když si uvědomil, že jsem ho nachytl uprostřed provozování malého očního striptýzu, zrudl. Polkl, odvrátil se a rozpačitě ukázal na něco v turistickém průvodci, než si toho mohla Brunhilda všimnout a uzemnit ho. Vypadala, že by byla schopná ho praštit.

Mastersové to všechno jako vždycky uniklo. Naprosto nevnímala, jak působí na okolí. Když bylo o důležité věci, tedy snídani,

postaráno, poznamenal jsem, že mám pár otázek ohledně dnešního rána.

„Já taky.“

„Chceš začít?“

„Ego má přednost před nadáním,“ odpověděla.

„Tak jo,“ začal jsem. „Ten ponožkama vycpanej Karli říkal cosi o tom, že sledovali kanál až k Bosporu.“

„A jak zní otázka?“

„Co je to ten Bospor?“

Mastersová se mi vysmála. „Tys nikdy neslyšel o Bosporu?“

„A co když ne?“

Mastersová kroutila hlavou. „Je to asi jeden z nejznámějších kusů vody na světě.“

„Protože...?“

„Je široký asi kilometr, odděluje světadíly Evropu a Asii, rozděluje Istanbul na poloviny, spojuje Černé moře se Středozemním a lidi o kontrolu nad ním bojujous už víc než dva tisíce let.“

„Myslel jsem, že to nějak souvisí s fosforem – možná že je to jeho zlej brácha.“

„Seženu ti průvodce,“ slíbila mi.

„Žádnýho nepotřebuju,“ odpověděl jsem. „Mám tebe. Seženu ti hůlku s vlaječkou.“ Chystal jsem se říct něco o jejím snoubenci, o tom právníkovi z JAG, ale pak jsem to nechal plavat. Pořád jsme čekali na Rozhovor. Rozhovor bude, až mě Mastersová poinformuje o tomto chlapovi, o kterém mi právě bez jakéhokoliv varování řekla, že si ho bude brát, a kterého zřejmě potkala tady ve městě. Ten, co s ním začala chodit pět minut po tom, co jsme přestali chodit spolu. Nebo jsem možná byl příliš velkorysý: měl jsem dojem, že se to nějakou dobu překrývalo. Cítil jsem, že mi Mastersová dluží alespoň tohle, a chtěl jsem si to vybrat. „Takže co si myslíš o tom představení, co nám uspořádali?“ zeptal jsem se místo toho.

„Na generálním konzulátu?“

„Tys byla v poslední době na nějakým jiným?“

Pokrčila rameny. „Vyslanec je šarmantní, místní policajti ne-

stíhají, kapitán Cain to vedl, z těch hochů od CID mi běhá mráz po zádech a oběti chybí pár součástek.“

„Kde je CIA?“

„CIA? Proč by tu měli být?“

„Ze spousty důvodů.“

„Jmenuj aspoň jeden.“

„Portman byl appi-8.“

„Co že byl?“

„A-P-I Osm,“ hláskoval jsem jí to.

„V jeho složce jsem nic takového neviděla.“

„Ve složce to neměl. Vyhledal jsem si to on-line, než jsme opustili Andrews. Hledal jsem něco, co souviselo s jeho minulostí.“ Zkratka API znamená Aircrew Position Indicator – tedy indikátor postavení leteckých posádek – výraz používaný kancelářskými krysami pro popis letecké úrovně v rámci bojového stroje obecně známého jako Vojenské letectvo Spojených států amerických. API-1 je pilot na úrovni letky. API-8, neboli „appi-8“, je důstojník stojící výš než štáb leteckého pluku, kterému je umožněno udržovat si základní letové dovednosti. To dotyčnému dovoluje létat na určitém typu letadla.

„Takže na čem momentálně lítal?“ optala se Mastersová.

„Eagles.“

„On létal na F-15?“

„Volně patřil ke Chmurným žencům, 493. peruti. Občas ho pustili do sportáku.“

Mastersová přikývla způsobem, který naznačoval, že to na ni udělalo dojem, stejně jako na mě. McDonnell Douglas F-15C Eagle je sakramentská zbraň. Ve správných rukou je schopná zabít nepřítele všemi možnými způsoby. V nesprávných rukou by se nejspíš obrátil a zabil pilota. Je to velmi rychlá a velmi smrtonosná stíhačka první linie, která od toho, kdo s ní chce létat, vyžaduje spoustu dovedností. Portman se blížil k padesátce a na místo pilota Eagle pouštěli jen málokoho jeho věku. Jo, plukovník Portman byl výjimečný.

„Ty si myslíš, že by CIA zaměstnala chlapa jako Portman?“ ptala se Mastersová.

„Na to bych vsadil všechny svoje prachy.“

Číšník dorazil se snídaní a my jedli mlčky. Nebylo to příjemné ticho.

„Takže,“ začal jsem, rozhodnutý trochu věci rozproudit, „slyšela jsi ten vtip o právníkovi, co se řítí po dálnici ve svém fungl novým mercedesu?“

Mastersová mi věnovala prázdný pohled. „Má ho tak strašně rád, že o něm dokonce skládá písničky ‚Miluju mercedes, mercedes, mercedes, mercedes...‘“

„Chci to opravdu slyšet?“ ujišťovala se Mastersová.

Ano, chtěla. „Chlap je tak zamilovanej do toho svýho auťáku, že zapomene zahrnout. Přeletí svodidla, trefí do stromu a narazí na balvan. Naštěstí ho to vyhodí z auta, než začne hořet. Mezitím, chlap, co řídil auto za ním, s kvílením pneumatik zastaví, vyskočí a utíká dolů ze svahu. Doběhne k právníkovi a zjistí, že ten klečí a vzlyká: ‚Můj nový mercedes! Můj krásný nový mercedes!‘“

Chlap, zděšený pohledem na oběť havárie, vyhrkne: ‚Panebože! Vždyť vám to utrhlo ruku!‘ Právník se podívá a teprve teď si všimne, že mu chybí celá paže. A začne ječet: ‚Moje nový rolexky. Moje nový rolexky!‘“

Mastersová chvílku nic neříkala, jen na mě upírala ty svoje tyrkysová kukadla. A pak řekla: „Pokud chceš vykládat špatný vtipy o právnících, vyber si aspoň ty, který neznám.“

Pokrčil jsem rameny. „Pak předpokládám, že znáš taky ten o vědci, co přijde do obchodu s mozky opatřit si nějaký, aby mohl dokončit výzkum?“

Mastersová mi věnovala další ticho, což jsem bral jako ne.

„No, vědec vidí, že nejsou u různých druhů mozků žádný ceny, a tak se zeptá chlapíka za pultem, kolik stojí mozek zubaře.“

„Dolar deko,“ odpoví chlap.

„A kolik stojí deko doktorského mozku?“

„Dva dolary.“

„A kolik za mozek právníka?“

„Dvě stě dolarů deko.“

Zákazník je ohromenější. „Vážně? A proč je právnickéj mozek tak drahej?“

Prodavač mu odpověděl: „Víte, kolik musíme zabít právníků, abysme dostali jedno deko mozku?“

Mastersová seděla opřená, ruce sepjaté před sebou na stole, ani nejmenší náznak úsměvu na obzoru.

„Vím, že tenhle jsi taky pravděpodobně slyšela,“ připustil jsem. „Celá ta věc s manželstvím policajtky a advokáta... Víš, co se říká, jedno klišé vyžaduje další.“

„Možná to, že jsme vzali tenhle případ, nebyl zas tak dobrý nápad,“ usoudila.

„Nevšiml jsem si, že bysme měli na výběr.“

Obličej jí zrudl hněvem. „Víš, Vine, pro mě to taky není zrovna snadný. Proč ty řeči o advokátech? Ty jsi přece taky studoval práva na Newyorský univerzitě, než ses nechal naverbovat.“

„Jo, já tu chybu uviděl včas.“

„Jakou?“

„Právo se možná soustředí na vinu a nevinu, ale systém ne. Jde prostě o to, kdo má nacpanější peněženku nebo která parta má víc moci. Lidi, kteří skoro vždycky vyhrávají, mají obojího víc než lidi, kteří prohrávají. Vina a nevinu jsou vedlejší.“

„Jako policajt jsi pořád součástí systému.“

„Rád se pohybuju u dna. V bahně jsme si všichni rovný. Tady dole jsou důkazy to jediný, co hraje roli – aspoň pro mě. A vím, že s tebou je to stejný. Tak povíš mi o tom tvým snoubenci, co je právník v JAG, nebo ti mám vyprávět ten o právníkovi a ďábloví?“

„Ne, to neudělám.“

„Proč ne?“

„Protože ti do toho nic není.“

„No, takže ten právník a ďábel a –“

„Vine!“ Mastersová to řekla tak hlasitě, aby mě zarazila.

Brunhilda a její společník k nám otočili hlavy, což donutilo Mastersovou snížit hlasitost. „Víš, že to mezi náma moc nefungovalo – už dlouho ne. Tys byl ve Washingtonu, já v Německu, a ani jeden z nás neměl chuť s tím něco dělat. Souhlasili jsme – ty jsi souhlasil – že toho necháme.“

Nemohl jsem nesouhlasit. To, co řekla Mastersová, byla pravda. Nicméně jsem měl takový dojem, že důvod, proč chtěla náš vztah ukončit, měl jen málo společného s nucenou odloučeností a více souvisel s jejím předešlým románkem v Istanbulu a tím, že dotyčný je ve městě a čenichá kolem. „Kde pracuje tvůj snoubenec?“ Chlap byl z JAG, a to znamenalo, že mohl pracovat kdekoliv.

Celá nesvá se zavrtěla na židli, zrak jí bloudil od stolu k žárovkám a ven z okna.

„Chceš se dovolávat Pátého dodatku, Anno?“

Cucala si horní ret a znovu se zadívala z okna. „Hodně cestuje.“

„Kde má základnu?“

„Jakou to hraje roli?“ odsekla, zvedla solničku a pohrávala si s víčkem.

„Možná to nehraje vůbec žádnou roli. Jde jen o to, že pořád tvrdíš, že náš vztah zabila vzdálenost. Já prostě předpokládám, že ten chlápek z JAG na tebe čeká v Německu v Ramsteinu.“ Skoro jsem ji chápal. Urvat týden spolu tu a tam bylo frustrující a obtížné a –

„Je v DC, jasný?“ vyhrkla Mastersová. Vyletělo to z ní, jako bych propíchl vídeček.

„Ve Washingtonu?“ zopakoval jsem. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem opravdu slyšel to, co jsem si myslel, že jsem slyšel.

„On je v JAG? Na Andrews?“

Mastersová odklopila palcem víčko solničky a na ubrus se vysypaly jemné bílé krystalky.

„Ježíši, Anno...“ Byl jsem připravený smířit se s tím, že jsme se rozešli. Ale teď zněl důvod k ukončení spíš jako výmluva. Jestliže pracoval stejně jako já na letecké základně Andrews, tak

co to bylo za kecy o velké vzdálenosti mezi námi, která ničí náš vztah? Mastersovou zaměstnával nepořádek, který způsobila, a pravděpodobně byla vděčná za odvedení pozornosti. Její snoubenec dělá na letecké základně Andrews? To pako mohlo mít kancelář na stejné chodbě jako já. Bylo dokonce docela dobře možné, že toho hňupa znám.

Mastersová zašroubovala zpátky víčko na solničku a otřela si dlaně, aby se zbavila zbytků soli.

„Jak se jmenuje?“ zeptal jsem se.

„Ne, Vine,“

„Takže,“ začal jsem „ďábel navštíví kancelář tohoto advokáta. Položí vidle na stůl a řekne: ‚Hej, Macu, proč mě nenecháš zorganizovat pár věcí pro –‘“

„Ty to nikdy nevzdáš?“ přerušila mě.

„Tvůj snoubenec pracuje v kanceláři v DC a ty jsi v Ramsteinu. Řekni, nezní ti to povědomě?“

„Odchází od letectva – jde do soukromý firmy – abychom mohli být spolu.“

„On se stěhuje do Německa, abyste mohli –“

„Ne, Vine... já odcházím taky.“

Nebylo moc míst, kam bych se mohl po takovém zjištění uchýlit. Takže Mastersová odchází od letectva. Doprdele... teď jsem chtěl *já* vstát a odejít, i když jenom z kavárny. Jenže skutečnost byla taková, že ať se nám to líbí nebo ne, my dva jsme svázaní k sobě. Trčeli jsme v téhle zemi a vyšetřovali velmi sledovaný případ. Žvýkal jsem, aniž bych vnímal nějakou chuť.

„Tohle bude těžký, co?“ prohodila Mastersová.

„Nic, co by nespravila lobotomie. Ty první,“ navrhl jsem.

„Ty a já musíme zapomenout, že máme nějakou společnou minulost.“

„Jak jsem říkal, ty první.“

Mastersová si otřela rty ubrouskem.

„Takže kdy přesně jsi toho svého snoubence potkala v Istanbulu?“

„Vine, nech toho –“

„Takže ďábel tomu advokátovi říká: ‚Jo, můžu ti to zařídit. Tvůj příjem? Zvýším ti ho desetkrát. Tvoji partneři? Začnou tě milovat. Tvoji klienti si tě budou vážit tak, jak si myslíš, že si zasloužíš. Budeš mít čtyři měsíce dovolené ročně a budeš žít sto let a nakonec zemřeš při akci v posteli s mladou milenkou – tu ti zařídím taky.‘“

Mastersová měla založené ruce a upírala na mě bezvýrazný pohled, který jsem dobře znal.

„A na oplátku si vezmu duši tvé ženy, duše tvých dětí, duše jejich dětí a všichni budou hnít na věky v pekle.“

Na což se právník zeptal: „A v čem je teda háček?“

„Ty ze sebe opravdu umíš udělat pitomce, Vine. Víš to?“

„To byla jedna z těch řečnických otázek, že?“ zeptal jsem se.

Zařala ruku v pěst. „Tak jo, koledoval sis o to. Už víš, že jsem ho potkala před třemi lety, když jsem tady byla na dovolený. Byli jsme v turistický skupině. Začali jsme si povídat. Uklouzlo mu, že ho právě povýšili na podplukovníka. Oba jsme byli u letectva – to nás okamžitě sblížilo. Trhli jsme se, strávili pár týdnů spolu tady v Istanbulu. Dál to nepokračovalo, protože on měl nějaký vztah, ale během let jsme zůstávali v kontaktu. Pak se najednou z čista jasna objevil na OSI v Ramsteinu. Úřad ministra letectví zjevně nabídl pomoc JAG s přípravou žaloby pro Ministerstvo obrany. Prostě se to mezi náma stalo a stalo se to rychle.“

Zase jsem nic neříkal, protože nebylo co říct.

„Je mi líto, Vine,“ pokračovala Mastersová.

Vstupní dveře kavárny se rozletěly a dovnitř se nahrnula hlučná skupina lidí. Z jejich oblečení a brebentění jsem si je zařadil jako místní. Otočil jsem se k Mastersové. Chtěl jsem se vztekat, ale neměl jsem důvod. Kromě toho, že jsme se domluvili na tom, že to skončíme, ještě než se dala znovu dohromady s tím svým šaškem z JAG, jsem si taky připomněl, že ani já jsem nebyl žádný andílek. Teprve nedávno jsem se vrátil z Floridy, kde jsem byl kvůli případu a potkal tam svou vlastní podplukovníci. Pomohla mi dostat chlapa, který mého kamaráda odřízl od padáku a zbytek nechal na gravitaci. A ty věci mezi mnou a mou podplukovníci se taky vyvinuly pěkně rychle.

„Tak jo... vyhrál jsi,“ prohlásila nakonec Mastersová. „Jmenuje se Richard Wadding, jasný? Podplukovník Richard Wadding.“

Jméno jejího přítele poskytnuté tímto způsobem – jako určitý druh doznání – mě zastihlo nepřipraveného. „Prosím?“ ujišťoval jsem se. „Nejsem si jistý, jestli jsem dobře slyšel. Říkala jsi ‚Richard Wadding‘?“

Mastersová přikývla, s úlevou, možná proto, že tajemství bylo konečně venku.

Já si nebyl tak jistý. Protože jsem toho člověka znal. Jen jsem ho znal pod jiným jménem – tím, které mu dali veteráni z první a druhé války v Zálivu, přicházející na demonstrace kvůli tomu, že byli vystaveni působení munice z ochuzeného uranu. Můj kámoš Tyler Dean byl jedním z nich. Tyler řídil tank M1 Abrams a v blízkosti toho svinstva žil osmnáct měsíců v irácké poušti. Před rokem šel k doktorovi se škrábáním v krku a skončil v nemocnici s odstraněnou většinou jícnu. Když se tak hráli v jeho vnitřnostech, zjistili, že jedna jeho ledvina už je mrtvá. Přišli mu žaludek k nosním mandlím, ledvinu odstranili a jeho napojili na dialyzační přístroj. Tylerovi bylo teprve devětadvacet. Snoubenec Mastersové vedl obhajobu obžalovaných Ozbrojených sil Spojených států amerických a dělal všechno pro to, aby vysloužilci nedostali nic, leda tak kopanec do zadku. Jak jsem říkal, znal jsem Richarda Waddinga pod jiným jménem. Znal jsem ho jako plukovníka Debila Dicka.

„Takže ty ho *znáš*?“ předvedla tu svou otravnou schopnost číst mi myšlenky.

Než jsem stačil odpovědět, otevřely se dveře a dovnitř se nahrnuli další lidi. Muzika vřeštěla a sešlost vmžiku dosáhla kritické hmoty. Nad davem od vstupu do kavárny až dozadu propulo za souhlasného hučení jakési děcko. Před Mastersovou se zjevil dědek s pětidenním porostem na tvářích a oblečený v kabátě, který byl snad ušitý z lisované cupaniny, a zvedl ji ze židle. Chtěl si s ní zatančit. Protestovala, ale vzdala to, když ne nevzal jako odpověď.

Ke mně přistoupila vysoká postarší žena s vlasy staženými pestrobarevným šátkem zastrčeným do béžového kabátu ke kotníkům, zapnutého až ke krku. Držela ták s cukrovím, které plavalo v medu. „Ber si, ber si,“ nabízela a mávala mi tácem pod nosem. Cítil jsem oříšky a skořici. „My osla... oslavujeme – ty jíš.“

Věnoval jsem jí jediný pohled, kterého jsem byl schopen, což byl bezvýrazný.

„Prosím, prosím...“ trvala na svém a mávala táčem stále neodbytněji. Vzal jsem si kousek nabízeného pečiva, protože tady bylo zjevně jedinou možností poslechnout, stejně jako musela Mastersová tancovat.

„Moc dobré,“ pochválil jsem cukroví, protože dobré bylo. Muzika a smích byly tak hlasité, že jsem jich měl plné uši. „Co oslavujete?“ křikl jsem.

Pokrčila rameny, neschopná překonat jazykovou bariéru.

„Svatba?“ řval jsem a ukazoval na společnost. „Někdo se žení?“

Žena se zamračila. A pak jí najednou došlo, co říkám. „Ne, ne. Ne svatba,“ zahihňala se a ukázala zbylé tři zuby dosud usazené v dásních. „*Bir ca?* Ob... řez... *Ünnet! Ünnet!*“ a pro případ, že jsem to pořád nepochopil – protože jsem to pořád nechápal – naznačila dvěma prsty stříhání.

Konečně se mi rozsvítilo. „Vy oslavujete... obřízku?“ Děčko udělalo znovu okružní cestu po kavárně nad hlavami davu a každý ho radostně zdravil.

„Ano, ano!“ odpověděla a znovu použila prsty jako nůžky.

Mastersové se povedlo odpoutat se od tanečnicka. „Jdeme,“ houkla. „Pojďme odtud. Tohle místo se zbláznilo.“

Vyšli jsme ze dveří a zavřeli je za sebou, čímž jsme nechali většinu kraválu za námi. Všiml jsem si, že se trochu oteplilo a vítr ustával. S tímhle povětrím si teď už mé sako a tričko dokázaly poradit. „Víš, kvůli čemu to všechno bylo?“ zeptal jsem se Mastersové, když jsme na okamžik zastavili, abychom se zorientovali.

„Jo,“ odpověděla a zapnula se, jak jí byla zima. „Klukovi dělali obřízku. Tady je to velká věc.“ Zašklebila se na mě. „Máš s tím nějaký problém?“

„Já? Problém? Já si myslím, že oslavovat penis je skvělý. Mělo by toho být víc. Měli by zavít Světový den penisu. Představuju si, jakou mohutnou odezvu by to vyvolalo v jižních Státech USA.“

Sešel jsem z chodníku, abych zastavil taxi. Blížila se jedenáctá hodina – čas objevit se na místě, kde plukovníka Portmana nakrájel na nudličky šílený fanoušek kuchyňského náradí.

Za deset minut jsme seděli v taxíku, který se ploužil ulicemi, kde žili bohatí – trávničky a zdi a impozantní brány s domácími telefony. Dokonce i stromy tu byly upravené. Mohutný visutý most spojující dva světadíly zastínil slunce. Mě zaměstnávalo srovnávání architektury domů po obou stranách ulice, když Mastersová promluvila.

„Neodpověděl jsi mi na otázku.“

„Neodpověděl jsem?“

„Ne, neodpověděl.“

„Hele, koukni na tu růžovou budovu se sloupy,“ pokusil jsem se odvést pozornost jinam. Bylo mi jasné, kam Mastersová míří. „Mohla bys to nakrájet na plátky a servírovat na svatební hostině.“ *Hm* – dort... svatba... snoubenec... plukovník Debil Dick.

„Ptala jsem se tě, jestli znáš Richarda Waddinga.“

Taxík se zastavil. Zaplatili jsme a vystoupili.

„Tak, ano?“ dotazovala se znovu.

Srovnal jsem adresu sídla před sebou s tou naškrábanou v mém notýsku. Nepotřeboval jsem kontrolovat, jestli máme správný dům. V pořádku, bylo to Portmanovo sídlo. Kolik dalších domů v ulici by hlídal uniformovaný policista za přenosným neprůstřelným štítem? Už jsem to dál nemohl zdržovat. „Jo, znám chlapa s tím jménem. Je z bohaté rodiny, co pěstovala bavlnu dole v Mississippi po šest generací?“

„Jo, to je on.“

„Pak se chystáš provdat za známýho kreténa,“ sdělil jsem jí.

„Cože?“ Zírala na mě. Zrudla a ruce jí sklouzly k bokům. Nebyla si jistá, jestli dobře slyšela. Ale slyšela, věděla, že slyšela, a taky věděla, že mě nechce slyšet, jak to opakuju. „Ježíši!“ pronesla, otočila se a jako smršť vyrazila po sešlapaných kamených schodech ke vstupním dveřím.